

பூமராங்

அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்
சங்கத்தின் காலாண்டு மின்இதழ், .

இதழ்: 2 சித்திரை 2024

அனைத்துலக பெண்கள் தின சிறப்பிதழ்

An Australian Tamil Literary & Arts Society Publication

April 2024

அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம்
Australian Tamil Literary & Arts Society

அன்பார்ந்த வாசகர்களுக்கு வணக்கம்.

அனைவருக்கும் எமது 2024 தமிழ் புத்தாண்டு,
ரம்ஸான் பண்டிகை வாழ்த்துக்களை
தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்!

இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், 2001

ஆம் ஆண்டு தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை
நடத்தியதன்மூலம் அவுஸ்திரேலியா கண்டத்தில் வதியும்
இலக்கியப் படைப்பாளிகள், நடனம், இசை, கூத்து,
நாடகத்துறை சார்ந்த கலைஞர்கள், மற்றும் வானொலி,
பத்திரிகை ஊடகவியலாளர்கள், வாசகர்களை
இணைத்து, "அறிந்ததை பகிர்தல் அறியாததை அறிந்து
கொள்ள முயல்தல்" என்ற நோக்கத்துடன்
ஆரம்பிக்கப்பட்ட இயக்கமே, பின்னர் அவுஸ்திரேலியத்
தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் என்ற பெயரில் ஒரு
அமைப்பாக உருவாகியது என்பதை நன்கு
அறிந்திருப்பீர்கள். கடந்த 2004 ஆம்
ஆண்டிற்குப்பின்னர் இந்த அமைப்பு
அவுஸ்திரேலியாவில் விக்ரோரியா மாநிலத்தில்
பதிவுசெய்யப்பட்டது.

தற்போது உங்கள் பார்வைக்கு இணைக்கப்பட்டுள்ள
பூமராங் மின்னிதழின் அனைத்துலக பெண்கள் தின
இதழை வெளியிடுவதில் பெருமையடைகிறோம். பூமராங்
இதழ் தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை
வெளிவரும், எமது சங்கத்தின், வெளியீடாகும்.

பூமராங் இதழுக்கு எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள்,
ஊடகவியலாளர்களிடமிருந்து ஆக்கங்கள்
கோரப்படுகின்றன.

ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்கள் சங்கமிக்கும் இதழாக
பூமராங் வெளிவரும்.

நன்றி
வணக்கம்.

பூமராங்கில் இடம்பெறும் ஓவியங்களை வரைந்து வழங்கியதுடன், பக்கங்களை வடிவமைப்பதிலும், மின்னூலாக
பதிவேற்றுவதிலும் ஆக்கபூர்வமாக உதவிய சங்கத்தின் நடப்பாண்டு தலைவர், எழுத்தாளர் - ஓவியர் திரு. கிறிஸ்டி
நல்லரெத்தினம் அவர்களுக்கு சங்கம் நன்றியை தெரிவிக்கின்றது.

உள்ளே...

01. ஆசிரியத் தலையங்கம்
03. நிகழ்வுகள்
07. பூமராங் வாசகர் முற்றம்
08. கட்டுரை: சாதனைப் பெண்கள்! - சிவயோகராணி
யோகானந்தன்
10. கட்டுரை: தமிழில் பெண்கள் இலக்கியப்
பாரம்பரியத்தின் அவசியம் - ஞா. டிலோசினி
14. கட்டுரை: பெண் உளவியலும் வெள்ளிவீதியார்
பாடல்களும் - செளசி
- 18, பெட்டகம் : சிறுகதை : நிலவிலே பேசுவோம்
- என். கே. ரகுநாதன்
22. வாசிப்பு அனுபவம் : "சின்னான்" - அபிதாரணி
சந்திரன்
25. அபுனைவு சித்திரம் - "ஏய் மனுஷன்"
- லெ. முருகபூபதி
31. கட்டுரை: சுவாமி விபுலானந்த அடிகளின் தமிழ்ப்
பணியும் கல்விப்பணியும் - சட்டத்தரணி,
பாடும்மீன் சு. ஸ்ரீ கந்தராசா
36. சிறுகதை: கந்தப்போடியும் பலாங்கொடை அறாஸும் -
ஆரிப் இஸ்மாயில்
39. சிறுகதை: பக்கத்து வீட்டு தாத்தா - கனகா கணேஷ்
42. வாசிப்பு அனுபவம் : தாமரைச்செல்வியின் "சின்னாசிக்
கிழவனின் செங்காரிப்பசு" - கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம்
45. சிறப்பு சிறுகதை : மௌன யுத்தம் - தாமரைச்செல்வி

ஆசிரியத் தலையங்கம்

கலை, இலக்கிய, ஊடகப்பயணத்தில் இணைந்திருப்போம்

அன்பார்ந்த பூமராங் மின்னிதழ் வாசகர்களுக்கு வணக்கம். எமது அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கத்தின் மின்னிதழின் வருகை, இந்த ஆண்டு (2024) தமிழர் திருநாள், தைத்திருநாளின்போது ஆரம்பமானது.

இரண்டாவதாக வெளிவரும் இவ்விதழ், உலகெங்கும் வாழும் இஸ்லாமிய மக்களின் புனித நோன்பு அனுட்டிக்கப்பட்ட ரம்ஸான் பண்டிகைக் காலத்திலும், இந்து தமிழ் மக்களினால் கொண்டாடப்படும் சித்திரை புதுவருடகாலத்திலும் வெளிவருகின்றது.

இந்தப் பண்டிகைகளை கொண்டாடும் அனைவருக்கும் எமது வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

கலையும் இலக்கியமும் இனத்தின் கண்கள் என்ற தாரக மந்திரத்துடன், அறிந்ததை பகிர்தல், அறியாததை அறிந்துகொள்ள முயற்சித்தல் என்னும் நோக்கத்துடனும் கடந்த இரண்டு தசாப்த காலமாக இயங்கிவரும் எமது அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கத்தின் வளர்ச்சியில் மற்றும் ஒரு மைல்கல்லாக திகழ்ந்திருக்கும் பூமராங் மின்னிதழுக்கு தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் சிறந்த வரவேற்பு கிட்டியிருந்தது.

சில வாசகர்கள் பூமராங் குறித்த தாங்களது வாசிப்பு அனுபவத்தையும் ஊடங்களில் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

மெல்பனில் நீண்டகாலமாக இயங்கு தமிழ் மூத்த பிரஜைகள் அமைப்பினர், முதலாவது பூமராங் மின்னிதழை அச்சிட்டு, பல பிரதிகளை தங்கள் அமைப்பின் மாதந்த ஒன்றுகூடலிலும் அறிமுகப்படுத்தி, தங்கள் உறுப்பினர்களுக்கு விநியோகித்தனர்.

அதன் மூலமும் பூமராங் மின்னிதழுக்கு சிறந்த வரவேற்பு கிட்டியது. சில மூத்த பிரஜைகளுக்கு, தாங்களும் எழுத்துப்பணிகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் எமது பூமராங் மின்னிதழ் தூண்டியிருக்கிறது.

எமது சங்கம், இந்த ஆண்டின் தொடக்கம் முதல் அடுத்தடுத்து சில நிகழ்ச்சிகளையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது.

பூமராங் மின்னிதழின் முதலாவது இதழ் வெளியீட்டினையடுத்து, மார்ச் மாதம் 10 ஆம் திகதி தமிழக எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகன் அவர்களுடனான சந்திப்பு கலந்துரையாடல் நிகழ்வினையும், மார்ச் மாதம் 23 ஆம் திகதி அனைத்துலக பெண்கள் தின விழாவை

மெய்நிகரிலும், ஏப்ரில் மாதம் 07 ஆம் திகதி, எமது சங்கம், இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்காக நடத்திய இலக்கிய நூல்களை தெரிவுசெய்யும் போட்டியில் பரிசுபெற்ற நூல்களுக்கான வாசிப்பு அனுபவப்பகிர்வினை மெய்நிகரிலும் நடத்தியிருக்கிறது.

இவ்வாறு தொடர்ச்சியாக இயங்கிவரும் எமது சங்கத்தின் காலாண்டு இதழையும் மூத்த – இளம் தலைமுறையினரின் ஆக்கங்களுக்கு களம் வழங்கும் வகையில் வெளியிடுவதற்கு விரும்புகின்றோம்.

கலை, இலக்கிய, ஊடகத்துறைகளில் ஆற்றல் மிக்கவர்கள், தங்கள் படைப்புகளை பூமராங் மின்னிதழுக்கு அனுப்பிவைக்கலாம்.

தொடர்ந்தும், இணைந்து பயணிப்போம். தொடர்புகளுக்கு :

atlas25012016@gmail.com

பூமராங் வெளியீடு

10-02-2024 ஆம் திகதி, தமிழ் மூத்த பிரசைகள் காருண்யக் கழகம் (விக்டோரியா) அமைப்பினர், மெல்பன் Glen Waverly இல் நடத்திய மாதாந்த ஒன்றுகூடலில் பூமராங் மின்னிதழை அச்சிட்டு, அறிமுகப்படுத்தினர். பெருந்திரளில் கலந்து கொண்ட அன்பர்கள் மத்தியில், பூமராங் சார்பில் எழுத்தாளர்கள் லெ. முருகபூபதி, கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம் ஆகியோர் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினர். தமிழ் மூத்த பிரசைகள் அமைப்பினைச் சேர்ந்த சாந்தி சந்திரகுமார், மேகா சிவராசா ஆகியோர் இந்நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

அனைத்துலக பெண்கள் தினம்

அனைத்துலக பெண்கள் தின விழா நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பாக மெய்நிகர் ஊடாக 23 மார்ச் மாதம் மாலை நடந்தன.

ஒரு பல்சுவைக்கதம்ப நிகழ்ச்சியாக தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரையில் எல்லோரும் பார்த்தும் கேட்டும் ரசிக்கும் ஒன்றாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. சமகாலத்தில் புனித நோன்பு காலம் நடந்துகொண்டிருந்த வேளையிலும், எமது சங்கத்தின் துணைத்தலைவர் சட்டத்தரணி (திருமதி) மரியம் நளிமுடன் அவர்கள் நிகழ்ச்சிகளை நேர்த்தியாக தொகுத்து வழங்கியிருந்தார். அவரது ஆளுமைப்பண்பினையும் உழைப்பினையும் அவதானிக்க முடிந்தது. அவருடைய தொடர்பாடலில் சில நிகழ்ச்சிகளை இணைக்க அவருக்கு உதவியாக இருந்த இணைப்பேராசிரியர் கலாநிதி ஸ்ரீ கொளரி சங்கர் அவர்களுக்கும், சட்டத்தரணி பாடும் மீன் ஸ்ரீகந்தராசா அவர்களுக்கும் மற்றும் ஏனைய செயற்குழு உறுப்பினர்களுக்கும் நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்ற அனைவருக்கும் எமது நன்றிகளையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கின்றோம்! இன்றிகழ்ச்சியின் காணொலி பதிவை ATLAS முகநூலில் பார்க்கலாம்.

**அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் வழங்கும்
அனைத்துலகப் பெண்கள் தின பல்சுவைக்கதம்ப நிகழ்ச்சி 2024**

நிர்மலா வினாரசுபி
சட்டத்தரணி மரியம் நளிமுடன்
(மே. 13 மாலை - 8:30 கிழிநேரம்)
(தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம்)

“Invest, Empower, Progress”

Meeting ID: 885 9091 5677
Passcode: ATLAS@2024

கலாவதி
நிழலடி நல்லவர்களும்
(மே. 13 - 8:30 கிழிநேரம்)
(தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம்)

சிறப்புவர
போசிரியை
சித்திரலக்ஷா வானசுகு

சிறப்புவர
சட்டத்தரணி
சு.புகந்தராசா

சிறப்புவர
ஆலோசக உளவியலாளர்
சுதர்ஷினி ரமேஷ்

நிர்மலா
அனைத்துலகப் பெண்கள் தினம்
“பெண்கள்” தினம்
வினை வர்த்தா அமைதிக்கூடு
சிவகங்கா OAM

சூஷி
ஆவணப்பட விளக்ககாரர்
சூஷி வழியா

நடன கலை நிகழ்ச்சிகள்
ராமநியா
லந்தில் குமாரன்

நிர்மலா
அனைத்துலகப் பெண்கள் தினம்
வினை வர்த்தா

23rd March 2024 (Saturday)

07.00 PM (Melbourne)
01.30 PM (Sri Lanka, India)
08.00 AM (England)
03.00 AM (Canada)

**அனைவரையும் இணையவழி ஊடாக கலந்து சிறப்பிக்குமாறு
அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.**

வாசிப்பு அனுபவப்பகிர்வு

அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் நடாத்தும் இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்காக இலக்கியப்போட்டியில் பரிசு பெற்ற நூல்களின் வாசிப்பு அனுபவப்பகிர்வு மெய்நிகர் ஊடாக 07-04-2024 ஞாயிற்றுக்கிழமை நடந்தேறியது.

இப்போட்டியில் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்களான திருக்கோவில் கார்த்திகேசு (கடிகாரப் பறவைகள் - கவிதை), மாத்தளை வடிவேலன் (வல்லமை தாராயோ - சிறுகதை), ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா (வேராகிப்போன மனிதர்கள் - நாவல்) ஆகியோரின் நூல்களை முறையே மருத்துவர் (திருமதி) வாசுகி சித்திரசேனன், எழுத்தாளர் “யோகன்” யோகானந்தன், பேராசிரியர் ரமீஸ் அப்துல்லா ஆகியோர் உரையாற்றி தமது வாசிப்பு அனுபவத்தை எம்முடன் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம்
Australian Tamil Literary & Arts Society

வாசிப்பு அனுபவப்பகிர்வு

07-04-2024 ஞாயிற்றுக்கிழமை

எமது சங்கம் இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்காக நடத்திய
இலக்கியப்போட்டியில் பரிசு பெற்ற நூல்களின்
வாசிப்பனுபவப் பகிர்வு.

கடிகாரப் பறவைகள் - கவிதை
- திருக்கோவில் கார்த்திகேசு

வல்லமை தாராயோ - சிறுகதை
- மாத்தளை வடிவேலன்

வேராகிப்போன மனிதர்கள் - நாவல்
- ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா

உரைகள்

மருத்துவர்
(திருமதி) வாசுகி
சித்திரசேனன்

எழுத்தாளர்
“யோகன்”
யோகானந்தன்

பேராசிரியர்
ரமீஸ்
அப்துல்லா

கடிகாரப் பறவைகள் - கவிதை
- திருக்கோவில் கார்த்திகேசு

வல்லமை தாராயோ - சிறுகதை
- மாத்தளை வடிவேலன்

வேராகிப்போன மனிதர்கள் - நாவல்
- ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா

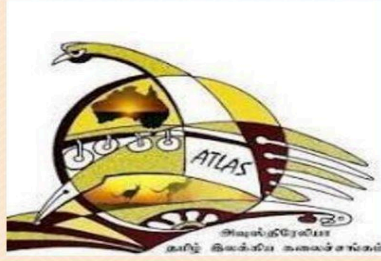
அவுஸ்திரேலியா நேரம் : இரவு 7-00 மணி. நியூசிலாந்து நேரம் : இரவு 9-00 மணி
இலங்கை - இந்தியா நேரம் : மதியம் 2-30 மணி
இங்கிலாந்து நேரம் : காலை 10-00 மணி
பிரான்ஸ் - ஜெர்மனி - நேரம் காலை 11.00 மணி
கனடா நேரம் : அதிகாலை 5-00 மணி

Meeting ID: 851 1978 3516
Pass Code: 881566

தமிழக எழுத்தாளர் பெருமாள் முருகனுடன் இலக்கிய சந்திப்பு

தமிழ்நாட்டிலிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வருகை தந்த பிரபல எழுத்தாளரும் பல இலக்கிய விருதுகளைப்பெற்றிருப்பவருமான திரு. பெருமாள் முருகன் அவர்களுடனான இலக்கிய சந்திப்பு மார்ச் மாதம் 10 ஆம் மெல்பனில் Vermont South Learning Centre மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. எமது சங்கத்தின் சார்பில் இன்றிகழ்ச்சியை ஒருங்கிணைத்த திரு. நோயல் நடேசன் அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம்
இலக்கிய சந்திப்பு

இலக்கிய விருதுகள் பலவற்றை பெற்றவரான
பிரபல தமிழக எழுத்தாளர்
முனைவர் பெருமாள் முருகன்
அவர்களுடன் சந்திப்பு

இடம்: **Vermont South Learning Centre**
1, Karobran Drive, Vermont South, Vic 3133

காலம்: **10-03-2024** ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை **3-00** மணி
கலை, இலக்கிய ஆர்வலர்களை அன்புடன்
அழைக்கின்றோம்.

atlas25012016@gmail.com

பூமராங் வாசகர் முற்றம்

பூமராங் உயர்ந்த தரத்தில் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது
-ஓவியங்கள் சிறப்பாகவும் கதைகளோடு
இயைவதாகவும் உள்ளன.
ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்
பலரின் படைப்புகள் இங்கே பிரசுரமாக வேண்டும்.
பூமராங், மின்னிதழுக்கு நல்ல பெயர்!
கவர்ச்சியாகவும், அவுஸ்திரேலிய இலக்கியத்திற்கு
பொருத்தமாகவும் உள்ளது!

பராசக்தி சுந்தரலிங்கம் (சிட்னி - அவுஸ்திரேலியா)

பூமராங் மின்னிதழ், மிக அருமையான அமைப்பு, கட்டுரைகள்,
படங்கள், கவிதைகள், செய்திகள் அடங்கிய இதழ்
எழுத்தாளர் ஓவியர் கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம் அவர்களின்
கைவண்ணத்தில் ஓர் அழகான உருவாக்கம், பாராட்டும் வாழ்த்தும்
அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கத்திற்கு.
இலக்குவனார் திருவள்ளுவன் (தமிழ்நாடு)

பேரத்தில் வதியும் லக்ஷ்மி குமாருக்கு பூமராங் மலரை அனுப்பியிருந்தேன். அதை வாசித்து விட்டு தன்
கருத்தை எனக்கு எழுதியிருந்தார். அதை இத்துடன் இணைத்துள்ளேன். நன்றி
நட்புடன் தேவகி கருணாகரன்

அன்பு மிக்க தேவகி அன்ரி,

பூமராங் இதழ் அனுப்பியதற்கு நன்றி. இதன் மூலம் பல செய்திகளை அறிந்தேன். முக்கியமாக
இலங்கையில் எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில் குடியிருந்த திரு அம்பிகைபாகன் - அம்பி- அவரது
நிழற்படம் கண்டு என் நினைவுகள் ஏறக்குறைய 45 ஆண்டுகள் பின்னோக்கி நகர்ந்தன. திரு அம்பி
அவர்கள் 'வேதாளம் சொல்லும் கதை' எனும் நாடகம் ஒன்றை அரங்கேற்றினார். நாங்கள் குடும்பமாக
சென்று பார்த்தோம். அன்ரி உங்கள் சிறுகதையில் புத்த சமயம் சம்பந்தப்பட்ட பல சொற்களை பயன்
படுத்தியுள்ளீர்கள். இந்தச்சொற்களைத் தமிழாக்கம் இல்லாமல் பயன்படுத்தி உள்ளதால், கதையைப்
படிக்கும் போது எமக்கும் சொற்கள் தெரிகிறது. உங்கள் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும்
வித்தியாசமானவை. உங்கள் 'யாழினி' எப்போது வருவாள் என காத்திருக்கிறேன்.
'என் ராசாவுக்கு' சிறுகதை மனதில் இடம் பிடித்தது. படைப்பாளருக்கு நன்றி. ஒவ்வொருவர்
வாழ்விலும் நடக்கக்கூடிய சம்பவம் - one man's trash is other man's treasure -
தயவு செய்து இனி வரும் பூமராங் மலரையும் எனக்கு அனுப்பி வைக்கவும்.

நன்றி

லக்ஷ்மி குமார் - பேர்த் - அவுஸ்திரேலியா .

“மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா” எனப்போற்றிப் பாடிய கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களை நினைவு கூர்ந்து அனைத்து மகளிர்க்கும் இனிய பெண்கள் தின நல்வாழ்த்தைக்கூறி மேலும் தொடர்கிறேன்.

உலகெங்கிலும் பெண்களின் சாதனைகளையும், பங்களிப்புகளையும் கொண்டாடும் ஒரு சிறப்பு நாளே மார்ச் 8 ஆம் திகதி வரும் சர்வதேச மகளிர் தினம். 1900 களின் தொடக்கத்தில் தொழிலாளர் உரிமைகளுக்காகப் போராடிய பெண்களின் வீரம் மிக்க போராட்டங்களை நினைவு கூறும் வகையில் இந்த நாள் உருவானது. சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தில் பெண்களின் பங்கு அளப்பரியது என்பதை உலகிற்கு உணர்த்துவதற்காகவும், பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாடுகளை ஒழிப்பதற்கான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் இந்தத் தினம் கொண்டாடப்படுகிறது.

சூரியன் இன்றிப் பூமி சுழலாது. அதே போல் பெண்கள் இன்றி இவ்வுலகம் இயங்காது. உலகில் வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவதில் பங்களிக்கும் அனைத்துப் பெண்களும் பெருமைக்குரியவர்களே!

உலகில் சாதனை பல புரிந்து, புகழாரம் சூடிய மகளிர் பலர் உளர். பெண் இனத்திற்கு

பெருமை சேர்த்த மாதரசிகளை நாம் மறக்க முடியுமா? “பெண்கள் வீட்டின், நாட்டின் கண்கள்” என்பதற்கமைய தாங்கள் எவ்விதத்திலும் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் ‘மண் முதல் விண்வரை’ சாதித்து வெற்றிவாகை சூடியவர்கள்.

“அம்மா” என்பதே ஒரு மழலையின் முதல் வார்த்தையாகும். அத்தகைய உவமையற்ற அன்பைப் பொழிவதில் அன்னையாகவும், அறிவை மேம்படுத்துவதில் குருவாகவும், ஆதரவு, அக்கறை செலுத்துவதில் சகோதரியாகவும், தோழமையோடு பழகும் தோழியாகவும், மனதோடு இரண்டறக் கலந்த மனைவியாகவும், மகிழ்வைத்தரும் அன்பு மகளாகவும், என அனைத்து உயர்நிலைகளை வகிக்கும் பெண்மையை போற்றாமல் வாழ்த்தாமல் இருக்க முடியாது.

எமது வாழ்வில் தாய், தாரம், தங்கை, மகள், தோழி என அனைத்து உறவு நிலைகளிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது போல், நதிகள், மலைகள் என முக்கியமான அனைத்திற்கும் பெண்கள் பெயரே வழமையில் உள்ளது. ஒருவரின் சொந்த நாட்டைக் கூட “தாய் நாடு” என்று தானே அழைக்கிறோம்! அந்தளவுக்கு பெண்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுவதை எண்ணிப் பெருமைப்பட வேண்டும்.

“ஒவ்வொரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் இருப்பாள்.” என்றே கூறப்படுகிறது. ஆண்களை எதிர்கொள்வது

சிரமம் என்ற நிலையில் இருந்து முன்னேறி,
 ஒவ்வொரு துறையிலும் ஆண்களுக்கு
 நிகராகப் பெண்கள் சிறந்து
 விளங்குகிறார்கள் என்பது உண்மையே!
 சமுதாய மறுமலர்ச்சி ஏற்பட, குடும்பத்தைச்
 சீரான முறையில் நிருவாகம் செய்ய,
 உலகத்தை பேணிக் காக்க, எனப்பல
 விதத்திலும் இவர்கள் முன்னேறி
 வருகின்றார்கள்.

பெண்மையைப் போற்றுவதில் சுவாமி
 விவேகானந்தரும், மகாகவி பாரதியாரும்
 முதலிடம் வசிக்கிறார்கள். ஆண்களைப்
 போன்றே பெண்களுக்கும்
 எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும்
 சமமாகவே இறைசக்தி படைத்துள்ளது.
 சாதனைகளோடு சரித்திரம்
 படைக்க இறைவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
 உன்னத உயர் பிறப்புத்தான் பெண்கள்.

மானுடத்தின் பெருமைமிக்க பிறவி
 அவர்கள். நட்சத்திரமாய் ஒளி வீசி
 உலகினுக்கு வழிகாட்டுபவர்கள். முழு
 நிலவாய் குடும்பத்தைக் காப்பவர்கள்.
 உயிர்களின் வாழ்க்கையில் வேதங்கள்
 சொல்லாத அன்பின் பாதையைப்
 பெண்களின் கருவறை கற்றுக்கொடுக்கிறது.
 அன்பில், பண்பில், அறிவில், தெளிவில்,
 அழகில், ஆனந்தத்தில் உலக உயிர்களை
 உயர்த்த வந்த உன்னதப் பெண்மையைப்
 போற்றுவோம்.

பெண்கள் இல்லா உலகில் அன்பு
 நிலைத்திருப்பதில்லை. அன்பு இல்லா
 உலகில் மனிதன் வாழ்ந்திருப்பதில்லை.
 வாழ்க்கை எனும் பயணத்தில் வசந்தங்கள்
 வீசும் அற்புத படைப்பான மகளிர்
 பெருமைதனைப் போற்றுவோம்!
 “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக்
 கொளுத்துவோம்” எனப் பாட்டிசைத்த
 பாரதியின் வழிநின்று, நிகரற்ற
 பெண்மையைப் போற்றி, பெண்மையின்
 மகத்துவத்தை மனதார உணர்ந்தவர்களாக,
 வாழ்விலும், சமூகத்திலும், அவர்களின்
 முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து, அவர்கள்
 செயற்திறனை ஆராதித்து, மகளிர்க்காக,

மகளிரால் கொண்டாடப்படும் அனைத்துலக
 மகளிர் தினத்தை யாவரும் பூரிப்புடன்
 இனிதே கொண்டாடி மகிழ்வோமாக!

=0=

மனதிலுறுதி வேண்டும்,
 வாக்கினி லேயினிமை வேண்டும்;
 நினைவு நல்லது வேண்டும்,
 நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும்;
 கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்,
 கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்;
 தனமும் இன்பமும் வேண்டும்,
 தரணியிலே பெருமை வேண்டும்.
 கண் திறந்திட வேண்டும்,
 காரியத்தி லுறுதி வேண்டும்;
 பெண் விடுதலை வேண்டும்,
 பெரிய கடவுள் காக்க வேண்டும்,
 மண் பயனுற வேண்டும்,
 வானகமிங்கு தென்பட வேண்டும்;
 உண்மை நின்றிட வேண்டும்.

கட்டுரை

தமிழில் பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் அவசியம்

ஞா. டிலோசினி

பெண்கள் இலக்கியம் என்பது மேற்குலகில் தோற்றம் பெற்று, இன்று உலகெங்கிலும் பரவி வரும் ஒரு துறையாகக் காணப்படுகின்றது. இது பெண்களால், பெண்களை மையப்படுத்திய அனைத்துத் துறைகளையும் ஆராய்கின்றது. பெண்கள் இலக்கியம் பரந்த தளத்தைக் கொண்டது. அது மட்டுப்படுத்தப்பட்டது அல்ல.

புனைகதை, கவிதை, நாடகம், தாலாட்டு, ஒப்பாரி, சடங்கு, நிகழ்த்துகைகள் எனப் பல தளங்களில் விரிவுபட்டுச் செல்கின்றது. ஆரம்பத்தில் எழுத்து உலகு ஆண்களின் உலகாகவே இருந்தது.

கடந்த காலங்களில் ஆண்களின் எண்ணிக்கைக்குச் சமமானளவு பெண் இலக்கிய வாதிகள் தோன்றினர். பெண் இலக்கியவாதிகளால், மறைக்கப்பட்ட மறக்கப்பட்ட பெண்களது பல படைப்புக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பெண்களது இலக்கியம் காலப்போக்கில் சமூகத்தில் ஒரு மாற்றுச் சிந்தனையை ஏற்படுத்தியது. ஆரம்பத்தில் இலக்கிய வரலாறு ஆண்களின் இலக்கிய வரலாறாகவே இருந்தது. இதனால் சமூகத்தில் அரைப்பங்கினராகிய பெண்களின் இலக்கியங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து பெண் இலக்கிய வாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்டது. இதற்குப் பெண்களது இலக்கியங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் மீள்வாசிப்பிற்கு உட்படுத்துவதற்கும் அவற்றைப் பேணுவதற்கும் பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்றை நிறுவ வேண்டியதன் அவசியம் உள்ளது.

இந்தப் பணிகள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழிலும் தோற்றம் பெறுகின்றன. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மானுடவியல், வரலாறு, மெய்யியல்,

தொடர்பியல், உளவியல் போன்ற பல்வேறு அறிவுத் துறைகளில் பெண்ணிலை நோக்கில் மறுமதிப்பீடு செய்யும் போக்கு உருவானது. பெண்ணிலைச் சிந்தனைகள், பெண்ணிலை வாதக் கருத்துக்களை முன்வைப்பதற்கு பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் அவசியமான ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

பெண்கள் ஆண் சார்புடையவர்களாக, தனித்து இயங்க இயலாதவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். பெண்ணானவள் வர்ணனைக்குரியவளாக, அழகியலாக, வாழ்க்கைத் துணையாக என்று ஒரே கோணத்திலே படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆண் - பெண் பால் வேறுபாடு என்பது உயிரியல் அடிப்படையில் அமைந்தது அல்ல. அது அந்தஸ்த்து அடிப்படையில் அமைந்தது. பெண்கள் தாழ்த்தப்பட்ட நிலையில் இருக்கின்றனர். ஆண்கள் அதிகாரம் உடையவர்களாகவும், பெண்கள் அவர்களது அதிகாரத்துள் உட்படுபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

இந்த அதிகாரத் தன்மைகள் ஆண்மையப் பார்வைக்கு வித்திட்டன. ஆண்மையப் பார்வைக்கு மாற்றாகப் பெண்கள் மனித வரலாற்றுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பினைக் கருத்தில் கொண்டு அறிவுத் துறைகளின் எல்லைகள் விரிவாக்கப்படுவதற்கு, பெண்ணிலைப் பார்வை கொண்ட கோட்பாடுகள் உருவாகுவதற்கு பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் அவசியமாகும்.

1970 - 1980 களில் பெண்கள் இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்படுகின்றது. 1969 இல் கேற்மில்லட் என்பவருடைய 'பாலின அரசியல்' (Sexual Politics) என்ற நூல் குறிப்பிடத்தக்கது.

இது உலகிலுள்ள இலக்கியங்கள் எவ்வாறு பெண்களை நோக்குகின்றன? என்றும் பெண்களது ஆக்கங்கள் எவ்வாறு புறக்கணிப்பிற்கும் அலட்சியத்திற்கும் உள்ளாகியுள்ளன என்பதும் தொடர்பான சில கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றது.

இக்கருத்துக்கள் 1970 களில் வளர்ச்சி பெற்று பெண்கள் சித்திரிக்கப்படும் முறை பற்றியும் அவர்களது ஆக்கங்கள் பற்றியும் விசேடமான ஆய்வுகள் வெளிவரத் தொடங்கின. இந்நிலை மேலும் வளர்ச்சி பெற்று நிலைபெற பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் அவசியமாகும்.

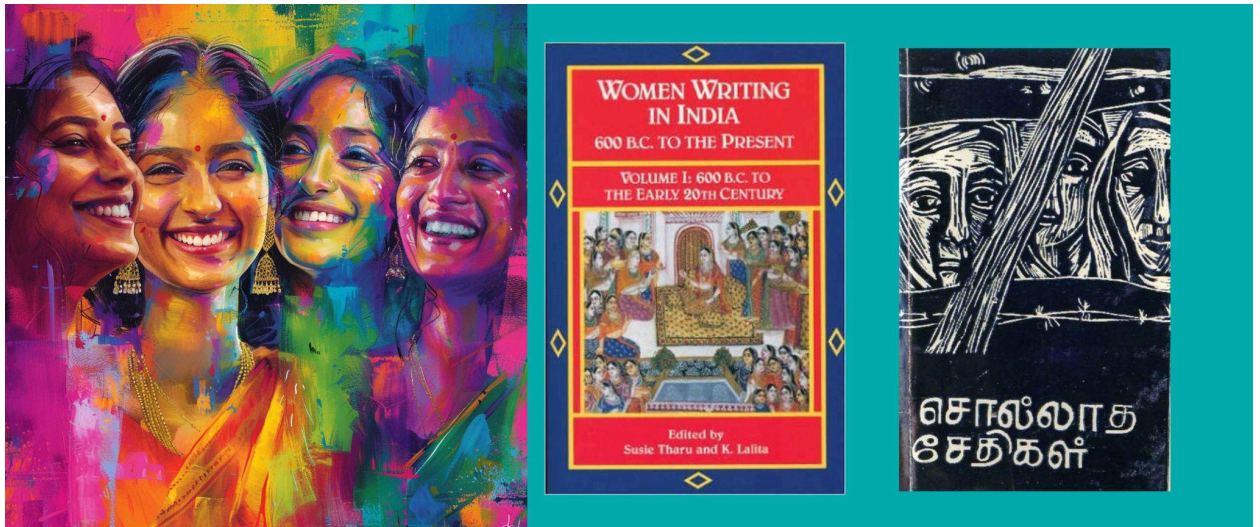
பெண் ஆய்வாளர்களில் எலைன்முவர், எலைன்சோவோடர், சூசன்கியூபர், சன்ராகில்பர்ட் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். எலைன்சோவோடர், " பெண் விமர்சனம் இரண்டு வகைகளில் அமையலாம் " எனக் குறிப்பிட்டார். அவை 1. பெண்ணிய விமர்சனம், 2. பெண் மைய விமர்சனம் என்பனவாகும்.

இலக்கியங்களில் பெண்களின் விம்பங்களையும் பெண்கள் சித்திரிக்கப்படுகின்ற வகைமாதிரிகளையும் ஆய்வு செய்வதும், பெண்களின் விம்ப உருவாக்கங்களின் பின்னால் அமைந்திருக்கின்ற

அதிகார மையங்களை வெளிப்படுத்துவதும் பெண்ணிய விமர்சனமாகும். பெண் மைய விமர்சனம், பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிக் கூறுகின்றது.

இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்றை நிறுவும்போது, பெண்களது ஆக்கங்கள், பங்களிப்புகள் போதுமானளவு புறந்தள்ளப்படுமானால் அது முழுமையான இலக்கிய வரலாறாக அமையாது.

பெண்ணிய விமர்சனம், பெண் மைய விமர்சனம் என்பன இலக்கிய உலகில் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இதனால் பெண்களது இலக்கியங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டு மீள் பதிப்புச் செய்யப்பட்டு தனித் தொகுதிகளாக வெளிவருகின்றன. பெண் எழுத்தாளர்களது நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் முதலானவை பெண் என்ற உணர்வோடு வெளிவந்தன.

1986 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இருந்து வெளிவந்த 'சொல்லாத சேதிகள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. 600 பெண் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களில் 140 பேரின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புக்களை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு (Women Writing in India - 1991) இந்திய பெண் எழுத்தாளர்களின் தொகுப்பு முயற்சியில் குறிப்பிடத்தக்கது.

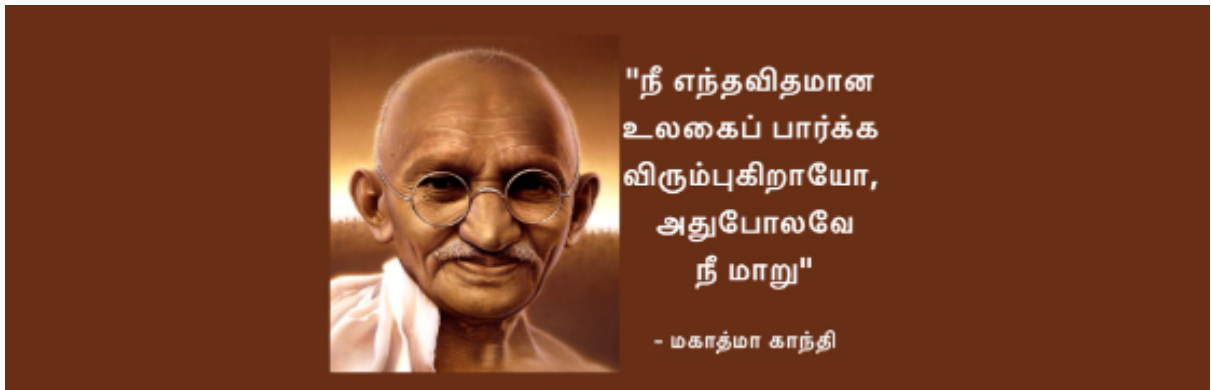
தமிழில் தொன்மை வாய்ந்த இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்றுள்ளது. அது பெண்கள் இலக்கியம் என தனித்து நோக்கப்படவில்லை. சங்க காலத்திலிருந்து பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் தொடங்குகின்றது. 45 இற்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் இனங்காணப்பட்டனர். இவர்களுள் ஓளவையார், ஆதிமந்தி, வீதிவெள்ளியார் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். அறநெறிக் காலத்தில் காரைக்காலம்மையாரையும் பக்திநெறிக் காலத்தில் ஆண்டாளையும் குறிப்பிடலாம். நாட்டார் இலக்கியங்கள் பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. ஆரம்பத்தில்

எழுத்தென்பது உயர் வர்க்கத்திற்கு ஏற்றதாகவே இருந்தது. வாய்மொழி இலக்கியங்கள் பெண்களுக்குச் சாதகமாக இருந்தன. அதனால் பெரும்பாலான பெண்கள் வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கு பங்களித்துள்ளனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பெண்கள் எழுத்துத் துறையில் பல மட்டங்களில் பிரவேசித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்களின் நிலையை முன்னேற்றுவதற்கும் சீர்திருத்த நோக்கில் கருத்துக்களை முன்வைப்பதற்கும் பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் அவசியமாகவுள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் இடம்பெறவில்லை. உதாரணமாக சத்தியநாதன் அம்மா எழுதிய 'நல்ல தாய்' எனும் நூல் லண்டன் பல்கலைக்கழக நூல்நிலையத்தில் உள்ளது. அனைத்து இலக்கியப் படைப்புக்களும் சேர்த்து நோக்கப்பட வேண்டும். தமிழில் பெண்ணியக் கருத்துக்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே முக்கியம் பெறுகின்றன. இக்கருத்தியல்கள் நிலைபெறுவதற்கு இலக்கியப் பாரம்பரியம் வேண்டும்.

தமிழில் வெளியாகியுள்ள பெண் எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்கள் மீள் பதிப்பிற்கும் மறுவாசிப்பிற்கும் உட்படுத்தப்பட வேண்டும். மறைந்துள்ள, மறைக்கப்பட்ட பெண்களின் படைப்புக்களைச் சேர்க்காத இலக்கிய வரலாறு முழுமையான வரலாறாக அமையாது. பெண்களது படைப்புக்கள் யாவற்றையும் ஒன்றுதிரட்டி 'பெண்கள் இலக்கியம்' என்ற தொகுப்பில் வெளியிடுவதற்கு பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்றை நிறுவ வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

பெண்களுடைய சக்தியினை ஆக்க முறையில் பயன்படுத்துவதற்கு, சமூகத்தில் நிலவுகின்ற மரபு சார்ந்த மதிப்பீடுகளைத் தகர்த்து எறிவதற்கு, எல்லாத் துறைகளிலும் பெண்களது முன்னேற்றத்திற்கு, பால் பேதமற்ற கல்வித் திட்டத்தை வகுப்பதற்கு, பெண்களை வேறுபடுத்திப் பார்க்கின்ற கோட்பாடுகளையும் ஆய்வுப் போக்குகளையும் மாற்றுவதற்கும் தமிழிலும் பெண்கள் இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்றை நிறுவவேண்டிய தேவையுள்ளது.

கட்டுரை

பெண் உளவியலும் வெள்ளிவீதியார் பாடல்களும்

கௌசி

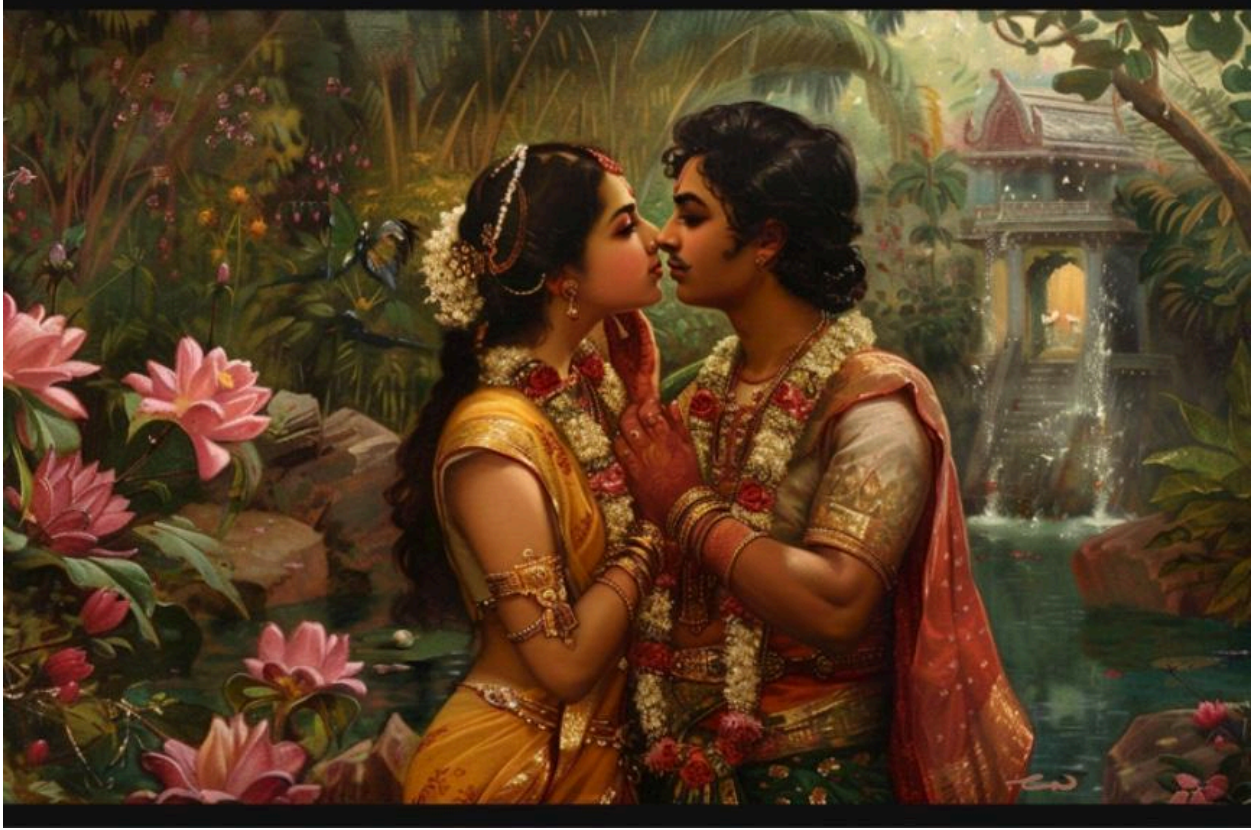

பெண்களின் உளவியல் பற்றிப் பேசும் உரிமை பெண்களுக்கே உண்டு. அவள் உள் உணர்வுகளும், தெளிவடையாது மனதுக்குள் தோன்றுகின்ற தவிப்புக்களும், வெளியே சொல்ல முடியாது சமூகத்தின் கண்களுக்குத் திரையிடத் துடிக்கும் துடிப்புக்களும், அவளை அவளாக வாழமுடியாது செய்து விடுகின்றன. பெண் என்பவள் தன்னுடைய மனதை மையமாக வைத்து ஆராய வேண்டியது அவசியமாகின்றது. மொத்தத்தில் தம்முடைய மனதைக் கொண்டுவிட்டே பல பெண்கள் தம்முடைய வாழ்க்கைக்குப் பாதை போட்டிருக்கின்றார்கள்.

மூச்சுவிடத் தெரியாது ஒரு குழந்தை பிறக்கும்போது மருத்துவர் பிறந்த குழந்தையைத் தலைகீழாகப் பிடித்து முதுகிலே தட்டி மூச்சுவிடச் செய்கின்ற போது முதல் முறையாக மூச்சுவிட்டாலேயே உலகத்தில் வாழலாம் என்று அக்குழந்தை ஆழ்மனதிலே பதிக்கின்றது, அப்போது அக் குழந்தை நினைக்காமலே நித்திரையில் கூட மூச்சுவிடுகின்ற தன்மையைப் பெறுகின்றது. இது போன்றுதான் சிறுவயதிலே ஆழ்மனதிலே பதியப்படுகின்ற பதிவுகள் மனிதனை முழுவதுமாக ஆட்டிப்படைக்கின்றன.

உயிர்ப் படைப்பாக்கங்களின் முயற்சியில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு இலக்கியப்படைப்பாக்க முயற்சிக்கு வழியில்லாமல் போகிறது. ஆயினும் அவற்றையும் மீறி எழுதுகின்ற பெண்கள் தம்முடைய பெண்ணியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளை எழுதுவதற்குத் தயங்குகின்றார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். பெண் சுதந்திரம் என்ற போர்வையில் தம்முடைய எழுத்துக்கு முலாம் பூசுகின்றார்கள்.

பொதுவாகச் சங்ககாலத்துப் பெண்புலவர்களில் 32 பெண்பாற்புலவர்களே சங்கப் பாடல்களில் எமக்கு இனங்காட்டப்படுகின்றார்கள். அவர்களில் உயிர்களைப் படைக்க முடியாத அதிகமான பெண்களே அதிகமான பாடல்கள் புனைந்திருப்பது அறியக் கூடியதாக உள்ளது. அவர்கள் காரைக்கால் அம்மையார், ஆண்டாள், ஓளவையார், நக்கண்ணையார், ஆதிமந்தியார், வெள்ளிவீதியார் போன்றோர் ஆவார்கள். இவர்களில் அகப்பாடல்களை மட்டுமே பாடிய வெள்ளிவீதியார் பாடல்கள் பெண் உளவியல் சம்பந்தமாகச் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவர் பாடல்களில் வெண்மை என்னும் சொல் அதிகமாக இடம்பெற்றதனால் வெள்ளிவீதியார் என்னும் பெயர் இவருக்கு வரக் காரணமாக இருந்தாலும் Milkyway என்று சொல்லப்படுகின்ற பால்வீதியைக் குறிப்பதாகவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். நாம் காணும் விஞ்ஞான உலகத்தை சங்ககாலத்திலேயே கண்டுதேறிய மக்கள் இவருக்கு இப்பெயரைச் சூட்டியிருக்கலாம். இதேவேளை வெள்ளி என்பது வானத்திலிருக்கின்றது. வீதி என்பது நிலத்தில் இருக்கின்றது. இவை இரண்டும் சேராது போல்

இவருடைய காதல் நிறைவேறாத காதலால் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டார் என்று கூறுவாரும் உண்டு. இவர் பாடல்கள் கற்பநிலை அற்று காமம் நிறைந்த பாடல்களாகவே காணப்படுகின்றன.

சங்ககால அகத்திணையைச் சுருக்கமாக நாம் பார்க்கும் போது ஒரு தலைவனைக் கண்டு தலைவி காதல் கொள்கிறாள். இருவரும் இரவுக்குறி, பகற்குறி என்று சந்தித்துக் கூடி மகிழ்கின்றனர். தோழி துணைபுரிய, செவிலித்தாய் கவனம் கொள்ள இவர்கள் காதல் நிறைவேறுவதும் இல்லையென்றால் மடல் ஏறல், வரைபாய்தல் என்னும் முயற்சிகளைச் செய்வதன் மூலம் தலைவன் தன் காதலியை அடைவார்கள். மடலேறல் என்பது பனை மரத்தின் மட்டையால் ஒரு குதிரை உருவம் செய்து இக்குதிரையில் ஏறி நின்று, தான் விரும்பிய காதலியின் படத்தை வரைந்து, உடல் முழுவதும் நீறு பூசி, தன் நிலை பற்றிப் பாடிக்கொண்டு போவான். ஊரார் இக்குதிரையைக் கயிறு கட்டி இழுப்பார், வரைபாய்தல் என்பது மலையிலிருந்து குதித்து உயிரைப் போக்குதல் இவ்வாறான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுத் தம்முடைய காதலியைச் சேர்வது வழக்கம். பொருள் தேடத் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் போது பெண்கள் பசலை நோய் கண்டு தலைவனை நினைத்து வாழ்தலும் நிறைவேறாத காதலினால் பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைத்துத் தலைவி பசலை நோயினால் (உடல் மெலிந்து, உடல் அழகு போய், முகப்பொலிவு இழந்து, கைகளில் அணிந்திருக்கும் வளையல்கள் கழன்று விழும் நிலை ஏற்படல்) வாடுவது பற்றியும் சங்கப் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இப்பாடல்களில் வெள்ளிவீதியார் பாடல்கள் நிறைவேறாக் காதலினால், தன்னை விட்டுப்பிரிந்து சென்று எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத தன் தலைவனை நினைத்துப் பாடும் அகத்திணைக்குரிய பாடல்களே முழுவதுமாக இருக்கின்றன. காதல் தோல்வியைச் சந்தித்த இவர் பாடல்கள் பெண் உளவியலின்படி சிந்திக்கத்தக்கனவாக இருக்கின்றன என்பதை முனைவர் மு.பழனியப்பன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். வெள்ளிவீதியாரைத் தன் காதலன் ஏன் விட்டுப்பிரிந்தான் என்பது கேள்விக்குறி. வெள்ளிவீதியாரிடம் இருக்கும் உயிர்ப்படைப்பாக்கத் திறன், இலக்கியப்படைப்பாக்க இயல்பு தலைவனுக்கு அச்சத்தையும் இவள் எனக்கு

அடங்கி நடப்பாளா என்னும் பயத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும் என்று சான்றுகள் காட்டி விளக்குகின்றார். இது இன்றும் இயல்பாகவே ஓர் ஆணிடம் உள்ள அச்ச உணர்வாகக் காணப்படுகின்றது.

வெள்ளிவீதியார் பாடல்களில் பெண் உளவியல் எவ்வாறு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது என்று நோக்கினால்,

குறுந்தொகை 27 ஆவது பாடலில்:

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது

நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்காஆங்கு

எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது

பசலை உணீஇயர் வேண்டும்

திதலை அல்குல் மாமைக் கவினே

இனிய சுவையுடைய பசுவின் பாலானது அதனுடைய கன்றாலும் அருகப்படாமல் பாத்திரத்திலும் கறக்கப்படாமல் நிலத்திலே சிந்துவதுபோல எனக்கும் பயனின்றி என் தலைவனுக்கும் உதவாமல் என் அழகு பசலை நோய் உண்ணும் நிலையைப் பெற்றுவிட்டதே என்று பாடுகின்றாள். இதுபோல் ஒரு பெண் ஆண் இல்லாமல் தனிமையில் பசலைநோய் வாய்ப்பட்டு நிற்கும் நிலையை வெள்ளிவீதியார் அழகாகப் பாடுகின்றார்.

இடிக்கும் கேளிரீ! நும் குறை ஆக

நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கையில் ஊமன் கண்ணில் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல்போலப்

பரந்தன்று இந்நோய் நோன்றுகொளற்க அரிதே

என்னைப் பற்றித் தப்பாகக் கருதும் உறவினர்களே! ஞாயிறு கதிர் பரப்பும் வெப்பமாகிய பாறையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வெண்ணெய் கையிழந்த ஊமையால் காவல் காக்கப்படுகின்றது. அவ்வெண்ணெய் அவனால் அதனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது உருகி அழிவது போலக் காமநோய் பரவிய எனது உடலில் உள்ள உயிரும் அழியப் போகிறது முடிந்தால், நீங்கள் என்னுடைய காதல் நோயைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள் என்கின்றாள். இவ்வாறு தலைவனைப் பிரிந்து வாடுகின்ற ஒரு பெண் அவனுக்காகக் காத்திருந்து அவனைத் தேடிச் செல்லும் மன உறுதியையும் கொண்டிருக்கின்றாள் என்பதை இப்படிச் கூறுகின்றார்:

நிலம் தொட்டுப் புகாஅர் வானம் ஏறார்

விலங்கிரு முந்நீர் காலில் செல்லார்

நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்

குடிமுறை குடிமுறை தேரின்

கெடுநரும் உளரோ நம் காதலோரே

இந்த பாடலிலே தலைவன் நிலத்தை அகழ்ந்து அதனுள் புகுந்து செல்ல முடியாது. வானின் உயரே பறந்து செல்ல முடியாது. பெரிய கடலிலே காலால் நடந்து சென்றிருக்க முடியாது. எனவே ஒவ்வொரு நாடு தோறும், ஊர்தோறும், குடிதோறும், சென்று தேடினால், நிச்சயமாகக் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்கிறார். இப்போதுள்ள முகநூல் இல்லாத சமயத்திலேயே ஒரு பெண் இவ்வாறு சிந்திக்கின்றாள் என்றால், அவள் காதலுக்காக எவ்வாறு மனவுறுதி பெற்றிருக்கின்றாள் என்பது அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பலகாலம் ஒரு பொருளை நினைத்து ஏங்குபவர்கள், கனவிலே அப்பொருள் கிடைத்துவிட்டதாக நினைத்து நிறைவு பெறுவதைக் குறிக்கும் பாடல்களும் வெள்ளிவீதியார் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திலே மண்கலத்திலே நீருள்ளது என்பதை அதன் கசிவு காட்டுவது போல ஒரு பெண் தன் வேட்கையை உணர்த்த வேண்டும் எனப்படுகிறது. இப்போது கூட ஒரு பெண் தன் உணர்வுகளைச் சமூகத்திடையே வெளிப்படையாகக் கூறத் தயங்கும் நிலை காணப்படுகின்றது. ஆனால், சங்க காலத்திலேயே வெளிப்படையாகத் தன் உணர்வுகளைப் பாடிய ஒரு முற்போக்குவாதியாகவே வெள்ளிவீதியாரை நான் காண்கின்றேன்!

—0—

கவிஞர் கண்ணதாசனின் நொடிக்கவிதை!

கவிஞர் ஒரு நாள் 'தென்றல்' பத்திரிகை ஆபீஸில் அமர்ந்திருக்கிறார். அப்போது ஆபீஸ் பையன் இரண்டு போட்டோக்களை கையிலெடுத்துக் கொண்டு கடந்து போகிறான்.

"என்ன அது கையில்?" எனக்கேட்கிறார் கவிஞர்.

"போட்டோ சார், பிறிண்டுக்கு கொண்டு போறனுங்க" என்கிறான் பையன்.

"எங்க கொண்டு வா பார்ப்போம்" எனச் சொல்லி அவற்றை வாங்கி பார்க்கிறார்.

ஒன்றில் ஒரு நடிகை சிரித்தபடி காப்பிக் கோப்பையுடன் இருக்கும் படம்.

சிறிது கணம் சிந்தித்துவிட்டு, பின் படத்தின் பின்புறத்தில் ஏதோ எழுதுகிறார்.

மறு படத்தையும் பார்க்கிறார்.

ஒரு அழகிய நடிகை புன்னகையுடன் ஒரு கார் அருகில் நிற்கும் படம்.

அப்படத்தின் பின்புறத்திலும் ஏதோ எழுதுகிறார்.

"சரி, இத கொண்டு போய் கொடுத்து பின்னால் உள்ளதையும் போடச் சொல்லு"

எனச் சொல்லி அனுப்புகிறார்.

அப்படி என்னதான் எழுதியிருப்பார்?

கீழே உள்ள ஒவியங்களைப் பாருங்கள்!

இதுதான் கவிஞரின் புலமை!

காப்பிக்கு உப்பிட்டு
காரிகைதான் தந்தாலும்
சாப்பிட்ட பின்னர்தான்
சர்க்கரையின் நினைவு வரும்!
கவிஞர் கண்ணதாசன்

வண்ணமயில் காரோட்ட
வருகின்றார் என்றாலே
எண்ணையில்லை என்றாலும்
இந்தக்கார் ஓடாதோ!
கவிஞர் கண்ணதாசன்

பெட்டகம்

அன்பார்ந்த பூமராங் வாசகர்களுக்கு .....
பெட்டகம் என்ற இந்தப் பகுதியில் மூத்த
எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை மீள
அறிமுகப்படுத்துகிறோம்.

நிலவிலே பேசுவோம்

என். கே. ரகுநாதன்

என். கே. ரகுநாதன் (1929 - 2018) ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தகுந்த படைப்பாளி. நிலவிலே பேசுவோம் - தச மங்கலம் (சிறுகதைத் தொகுதிகள்), கந்தன் கருணை (நாடகம்), ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி (நாவல்) முதலான நூல்களை வரவாக்கியிருப்பவர். கனடாவுக்கு புலம்பெயர்ந்து 2018 ஆம் ஆண்டு மறைந்துவிட்டார். என். கே. ரகுநாதன் 1951 காலப்பகுதியில் எழுதிய பிரசித்திபெற்ற சிறுகதை நிலவிலே பேசுவோம்.

மாலையிலே மது ஒழிப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது! ஆயிரக்கணக்கான மக்கள்திரண்டிருந்த அந்த மாபெருங் கூட்டத்திலே ஆண் சிங்கம்போலத் தோன்றி, மதுவினால் ஏற்படும் தீமைகளையும், அது ஒழிக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும், அதற்கான வழி வகைகளையும் அள்ளி விளாசி, இடையிடையே காந்தியத்தைப் பூசி, அழகு தமிழிலே அனல் பறக்கப் பேசிவிட்டுச் சற்று முன்புதான்வந்திருந்தார் ஸ்ரீமான்

சிவப்பிரகாசம் அவர்கள். அப்பொழுது மணி எட்டு இருக்கும். அவருக்கு பசி, அத்துடன் கூட்டத்தில் பேசிய களைப்பு வேறு. சாப்பிட்டு முடித்ததும், அறுசுவையுண்டியின் ருசியில் நாவைத்திளைக்கவிட்டபடியே, உள்ளே இருந்த 'ஓர் குலம்' பத்திரிகையைக் கையில்எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார். விறாந்தையின் மூலையொன்றில் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு ஜகஜ்ஜோதியாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மின்விளக்கின் ஒளியில் பத்திரிகையைப் புரட்டிப்படிக்கத் தொடங்கினார். ஒரு பத்திரிகை வாசித்திருக்கமாட்டார். வெளியே வாசற்பக்கமாகச் சிலர் பேசுவதுகேட்டது. பத்திரிகையில் படித்திருந்த பார்வையைத் திருப்பி அங்கே நோக்கினார். யாரோ பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள் தசித்துப் போன கூட்டம் - அல்லது 'உழைத்தாற்றான் உணவு' என்ற நிலையிலிருக்கும் உழைப்பாளி வர்க்கம்! அவர்களில் ஒருவன் தயங்கித் தயங்கி இவரண்டை வந்தான். மற்றவர்கள் அங்கேயே நின்றுவிட்டார்கள். சிவப்பிரகாசம் எழுந்து இரண்டடி முன்னே நடந்து, வந்தவனை உற்றுப் பார்த்தார். 'அடடே! நீயா கந்தா! என்ன சேதி?' என்றார். 'உங்களைக் காணவேண்டுமென்று வந்தோம். இந்த மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக...' என்று தயக்கத்துடன் சொன்னான். 'ஆகா! அதற்கென்ன, நல்லாய்ப் பேசலாமே!' என்று சொன்னார் சிவப்பிரகாசம். 'இன்னும் சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் அவர்களையும் கூப்பிட்டு...' வார்த்தையை முடிக்காமல் வாசற் பக்கம் திரும்பி, அங்கே உள்ளவர்களைக் கூப்பிட எத்தனித்தான் அவன். சிவப்பிரகாசம் ஒரு கணம் திக்குமுக்காடினார். மனதிலே ஒரு பரபரப்பு - தடுமாற்றம்! தலையைச் சொறிந்து, நெற்றிப்புருவங்களை உயர்த்தி ஏதோ

யோசனை செய்தவர், திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். 'வேண்டாம் கந்தா, கூப்பிடாதே! இதெல்லாம் இரண்டாம் பேர் அறியக்கூடாத விஷயங்கள். மனைவி மக்களென்றாலும் இந்தக் காலத்தில் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கிறதென்று யாருக்குத்தெரியும்? அதோ பார்! வெளியே நல்ல நிலவு! அத்துடன் பால் போன்ற மணல். அங்கே போய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம். வா!' என்று அவன் பதிலை எதிர்பாராமல் கீழே இறங்கி நடந்தார். அவன் பின் தொடர்ந்தான். பின், வாசலில் நின்றவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, சற்றுத் தூரம் போய் ஒருநல்ல இடத்தில் அமர்ந்து பேசினார்கள். வந்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். கள் சேர்ப்பது அவர்கள் தொழில். ஊர் முழுவதும் 'மது ஒழிக' என்ற கூச்சல். இந்த நிலையிலே அவர்கள் கதி...? மது ஒழிப்புக் கூட்டத்திலே, சிவப்பிரகாசம் காரசாரமாகப் பேசியதை அவர்களும் கேட்டார்கள். எனவே, அவரிடமே வந்து சேர்ந்தார்கள். தமது ஜீவப் பிரச்சனைக்கு ஆலோசனை கேட்பதற்கு. '.....நாங்களும் மதுவிலக்குக்கு ஆதரவு தருகிறோம். மதுவினால் உலகத்துக்கே ஆபத்து என்பது நமக்குத் தெரியும். நமக்குக்கூட அது ஒரு மகிழ்ச்சியான தொழிலல்ல. ஊர் மக்களிடம் வசை கேட்கிறோம். 'எக்ஸைஸ்' உத்தியோகத்தர்களுக்கு சப்பளத்துக்குமேலே 'கிம்பளம்' கொடுத்தும் ஒளித்தோடுகிறோம்..... அது மட்டுமா? ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் உயிரைப் பணயம் வைத்துத்தான் நாம் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மரங்களில் இருக்கும்போது, நமது நிலைமையை எண்ணிப்பாருங்கள். மிகப்பயங்கரமான தொழில்தான்!

என்றாலும்.....' என்று இழுத்தான் அங்கு வந்திருந்த ஒரு வாலிபன்.
 'ஏன் இழுக்கிறாய்? சொல்லு தம்பி!' என்று வற்புறுத்தினார் சிவப்பிரகாசம்.
 'நமக்கு வேறு தொழில் வேண்டும்!' சிவப்பிரகாசம் சிரித்தார். 'இதென்ன பிரமாதம்? இந்தப் பரந்த உலகத்தில் தொழிலுக்கா பஞ்சம்?' என்றார்.
 'எத்தனையோ தொழில்கள் இருக்கின்றனதான், என்றாலும் நாம் செய்வது சாத்தியமா?'
 'ஏன்?'
 'ஒரு தேனீர்க் கடை வைத்தால் யாராவது நம்மிடம் வந்து தேனீர் குடிப்பார்களா? அல்லது ஒரு பலசரக்குக் கடை வைத்தாற் கூட நம்மிடம் வந்து சாமான் வாங்குவார்களா? இரும்புக் கடையில் கூட நம்மவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்களே. இரும்புப் பொருட்களில் தீட்டு ஒட்டிக்கொள்ளுமென்று! அதிகம் வேண்டாம்: என்னை நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் ஒரு கூலியாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றால் சம்மதிப்பீர்களா? இந்த நிலையில்...' என்று அந்த வாலிபன் மிகவும் உணர்ச்சியுடன் பேசிவிட்டு அவர் முகத்தைப்பார்த்தான். அப்போதும் அவர் சிரித்தார்.
 'அப்படிச் சொல்லாதே தம்பி! அதெல்லாம் வேறு விஷயம். இவைதான் தொழில்களா? வேறு கைத்தொழில் செய்கிறது!' வாலிபன் பேச வாயெடுத்தான். அவனைத் தடை செய்துவிட்டு, இதுவரை மௌனமாக இருந்த ஒரு நடுத்தர வயதினன் கோபத்துடன் கேட்டான்:
 'ஆமாம்! அதெல்லாம் வேறு விஷயங்கள். உங்களுக்கென்ன எத்தனையோ சொல்வீர்கள். இதோ பாருங்கள்! நான் இருக்கிறேன். எனக்கு இப்போது ஐம்பது வயதாகிறது. இந்த வயதில் நான் வேறு புதுத் தொழில் பழகித்தேர்ச்சியடைவதற்கும் காலம்

வந்து என் கழுத்தில் கயிறு போடுவதற்கும் சரியாயிருக்கும். தொழில் பழகுகிற காலத்திலே நல்ல ஊதியம் கிடைக்குமா? அவ்வளவும் நானும் என் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதான்! அப்படித்தானே உங்கள் திட்டம்?'
 சிவப்பிரகாசம் ஆபத்தான கட்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார்.
 எனினும் சமாளித்துக்கொண்டு, 'ஆத்திரப்படாதீர்கள்! நீங்கள் ஒருங்கே திரண்டு உங்கள் தேவைகளை அரசாங்கத்திடம் கேளுங்கள். நீங்கள் கள்ளுச் சேர்க்க வேண்டாம். கருப்ப நீர் இறக்குங்கள். ஒரு சீனித் தொழிற்சாலை நிறுவித் தரும்படி உங்கள்தொழில் அமைச்சரைக் கேளுங்கள். கவனிக்காமல் விட்டுவிடப் போகிறார்களா?' என்று நொண்டிச் சமாதானம் கூறினார். கூட்டத்திலிருந்து ஒரு புதிய எழுச்சிக் குரல் கேட்டது.
 'அதொன்றும் வேண்டாம், மதுவினால் நன்மையோ தீமையோ! நமது சாதி கொஞ்சம் முன்னேறி வருகிறது. அது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனபடியால்தான் மது விலக்கு வேண்டுமென்றீர்கள். நீங்கள் மதுவை ஒழியுங்கள், காந்தி மகாத்மாவின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டே எங்கள் வாழ்வைப் பறியுங்கள். நாங்கள் பசி கிடந்து சாகிறோம். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி சொன்னாரல்லவா? நாம் ஒழிந்து விட்டால் தீண்டாமையும் கொஞ்சம் ஒழிந்துவிடும். உங்களுக்கு ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய், அதேநேரத்தில் 'ஜின்'னும், 'பிரண்டி'யும் மருந்துக் கடைகளில் விலைப் படட்டும், மருந்து என்ற பெயரில்! 'சைச்சை! இது தவறான வாதம்! அப்படி எண்ணவே கூடாது!'

'பின் எப்படி எண்ணுவது? காந்தியின் பெயரைச்சொல்லி மது ஒழிக்கக் கிளம்பிவிட்டீர்களே. முதலில் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டாமா?' என்றது அந்தக் குரல். சிவப்பிரகாசம் சிலையாய்விட்டார். இப்படிப் பேசுவார்கள் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. வந்தவர்கள் எழுந்தார்கள். 'நாங்கள் போய் வருகிறோம். சிந்தித்து நல்லதைச் செய்யுங்கள். 'மதுவிலக்கு

அவசியம் வேண்டும்!' அதே நேரத்தில் நாம் மகிழ்வுடன் வாழவேண்டும். இந்த அடிப்படையிலே தொண்டாற்றுங்கள். உங்களுடன் நாமும் சேர்ந்து கொள்கிறோம்' என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார்கள். 'வெளியே நல்ல நிலவு - அங்கே போய்ப் பேசிக் கொள்ளலாம்!' என்று சிவப்பிரகாசம் சொன்னதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு அதிக நேரம் செல்லவில்லை. (1951)

--0--

வாசிப்பு அனுபவம்

சின்னான்

தந்தையின் தாய் நிலக்காட்சியை
தரிசித்த புகலிட வாசகியின்
பார்வை!

அபிதாரணி சந்திரன்

கடந்த 2023 ஆம் வருடம் நான் “ஆவூரான்”

அவர்கள் எழுதிய “சின்னான்” குறுநாவலை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். ஆனால், இந்த நாவலை வாசிக்கும் பொழுது ஏதோ ஒரு தடை இருந்தது போல் எனக்கு தோன்றியது. இந்தப் புத்தகத்திற்கும் எனக்கும் இடையே பெரிய இடைவெளி இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று ஆறு வருடங்களாகிவிட்டன. எனது பெற்றோர்களின் தாய் நிலமான நெடுந்தீவிற்குச் சென்று ஒன்பது வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

யாழ்ப்பாணம் கண்ணுக்குள் நின்றாலும், நெடுந்தீவு என் மனதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைந்து போனது. யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, நெடுந்தீவு, வவுனியா என்று தமிழீழத்தின் நிலப்பரப்புக்களை சுற்றிப்பார்த்தேன்.

அவுஸ்திரேலியா திரும்பியவுடன் “சின்னான்” நாவலை திரும்பவும் வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். எனக்கும் இந்நாவலுக்கும் இடையில் இருந்த இடைவெளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்தது. நேரில் கண்டவைகள் எல்லாம் புத்தகத்தில் அச்சொட்டாக இருந்தன. சின்னானை எழுதிய எழுத்தாளர் ஆவூரான், “மாவிலித் துறைமுகம், தனி நாயகம்

அடிகளாரின் சிலை” என்று குறிப்பிடும் பொழுது, அவை அனைத்தும் என் கண் முன்னே வந்து போயின.

நாவலைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும் பொழுது, எனது ரசனையும், நூலாசிரியரின் ரசனையும் ஒரே மாதிரி இருந்தன. ஆகையால் புலம் பெயர்ந்த நாட்டில் பிறந்து, வளர்ந்து வாழ்கின்ற இளைய தலைரையினரில் நானும் ஒருத்தியாக, இப் புத்தகத்தை வாசித்து, இதனூடாக எனது புரிதலையும் எனது மனதில் தோன்றிய அபிப்பிராயங்களையும் இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

ஆவூரில் (நெடுந்தீவில்) வாழ்ந்தவர்களின் கதை, அவர்கள் எதிர்கொண்ட வேதனை களைப் பற்றிய கதைதான் சின்னான். பழங்காலம் முதல் இன்று வரை, சாதி வேறுபாடுகள், வன்கொடுமைகள், ஆணவக் கொலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

காலம், நவீனமயமாக்கத்தினால் முன்னே சென்றாலும், எமது மக்கள் பிற்போக்குத்தனமாகத்தான் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கும் பொழுது வேதனையாக இருக்கின்றது. “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்,” என்று நம் மக்கள் வாயால் கூறுவார்களே

தவிர, அதைப் பின்பற்ற மாட்டார்கள். அவர்களது தொழிலை வைத்து பிறரின் வாழ்க்கை முறைகளை எடை போடுவது, சாதிப் பெயர்களை வைத்துத் திட்டிவது, கடவுளை எங்கு நின்று யார் கும்பிடவேண்டும் என்று சட்டம் போடுவது என்று சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

“நான் றோட்டு மதிலோடவும் நின்று கும்பிடுவேன், காந்தன், குகன் கோவில் உள் வீதியில் நின்று கும்பிடுவார்கள், தர்மகர்த்தாவின் மகன் மடப்பள்ளி வரையும் போய் நின்று கும்பிடுவான், வேணு சாமியைத் தொட்டு பூசை செய்யும் வரையும் போய் வருவான்.” கதையாசிரியர் சாதியின் படி நிலையை இவ்வாறு சிறப்பாக பட்டியலிட்டுள்ளார்.

இதே சூழ்நிலையை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் எடுத்தோமானால், அனைவரும் கோவிலுக்குள் வந்து கடவுளை தரிசிக்கக் முடியும். அங்கு ஒருவரின் சாதி, கடவுளை எப்படி, எங்கு நின்று தரிசிக்க வேண்டும் என்று பிரிக்கவில்லை. “நாம் அனைவரும் கடவுளின் பிள்ளைகள், கடவுள் பாகுபாடு பார்க்கமாட்டார்” என்று நான் நம்புகின்றேன். மனிதர்களால் அமைக்கப்பட்ட சாதியப் பிரிவுகளை கடவுளுடன் சம்பந்தப் படுத்துவதாலே நாத்திகமும் மதமாற்றங்களும் நடைபெற்றுள்ளன.

அதுமட்டுமில்லாமல் வெளிநாடுகளுக்கு ஆரம்பகாலத்தில் புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள், வெள்ளைக்காரர்களிடம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்கள் என்று தாய் நாடுகளில் வசிப்பவர்களுக்குத் தெரியாது. அரசாங்கம் ஒரு பக்கமாக கடவுச் சீட்டுகள் இல்லாதவர்களை சட்டவிரோதமாக வந்துள்ளவர்கள் என்று சொல்லி, தஞ்சம் தேடி வந்த சிலரை துரத்தினார்கள், புலம்பெயர்ந்து வந்தோர்கள் வேலைகளிலும், பாடசாலைகளிலும் நிற வேற்றுமையையும், துவேச அச்சுறுத்தல்களையும் அனுபவித்தார்கள். பிரிந்திருந்தாலும் வெளிநாடுகளில் நாம் அனைவரும் ஊரில் நமது மக்கள் சாதியால்

வெள்ளைக் காரர்களுக்கு கீழுள்ளவர்களாகத்தான் பார்க்கப்பட்டோம். காலப்போக்கில், அவர்களின் கல்வி உயர்வினாலும் அது அழிந்துவிட்டது. ஒரு வெள்ளைக்காரனுக்கு இருக்கும் முழு சுதந்திரமும் வேறு நிறத்தவர்களுக்கும் இருக்கின்றது. ஆனால், இன்றும் ஊரில் சாதிப் பிரிவும் ஒற்றுமையின்மையும் இருக்கின்றது. வெளியிலிருந்து தமிழை அழிக்க யாரும் வரத்தேவையில்லை, எமது மக்களே அதற்கு காரணமாக இருப்பார்கள்.

சின்னான், ஒரு சூழ்நிலைக் கைதியாக எப்படிப்பட்ட வேதனைகளை அனுபவிக்கின்றான் என்பதைப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. சரியான விசாரணை இன்றி, அதிகாரிகள் சட்டத்தை அலட்சியப்படுத்தி, மேல் சாதிக்காரர்களுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் துணைபோவதால் ஏற்படும் விளைவுகளை நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்றைய காலத்திலும், தீர விசாரிக்காமல் காவல்துறையினர் வழக்குகளை தீர்மானிக்கின்றார்கள். கடந்த ஒரு சில வருடங்களாக ஈழத்தில் இளைஞர்கள் போதைப்பொருளுக்கு வசமாகச் சிக்கி அடிமையாகிவிட்டார்கள். அதனுடாக ஏற்படும் குற்றங்களை நீதி மன்றத்திற்கு கொண்டு செல்லாமல், காவல் நிலையங்களில் வைத்து தீர்ப்புகளை முடித்துவிடுகின்றார்கள். போதைப் பொருட்கள் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தபோதிலும், அரசாங்கம் அதை ஒழிக்க எந்த நடவடிக்கைகளும் எடுக்காததால் பிரச்சினைகள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகின்றன.

பெரும்பாலான தலைப்புச் செய்திகள் “போதைப் பொருட்களால் பாதிக்கப்பட்ட இளைஞர்...” என்றுதான் ஆரம்பமாகின்றன. அண்மையில் கல்முனை சீர்திருத்தப் பள்ளியில் ஒரு 13 வயதுச் சிறுவன் காவலர்களால் கொல்லப்பட்டான்.

இதையெல்லாம் வெளிநாடுகளில் இருந்து
கேட்கும் போது மனம் எவ்வளவு
வேதனைப்படும். சமூக வலைத்தளங்கள் மூலம்
எவ்வளவோ விழிப்புணர்ச்சி வந்த
பின்னரும் கூட இவ்வளவு சமூக சீர்கேடுகள்
நடக்கின்றன என்றால், சின்னான் வாழ்ந்த
காலகட்டத்தை சற்று நினைத்துப் பார்ப்போம்.

துவேசமும் வெறுப்பும் நிறைந்த காவல்
துறையினர்கள் மக்களுக்கு எவ்வளவு
வன்கொடுமை செய்திருப்பார்கள் என்று
நினைக்கும் பொழுது எனக்கு மனம்
வலிக்கின்றது.

நெடுந்தீவு

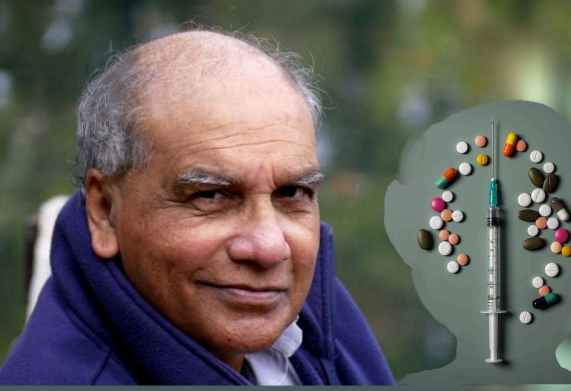
Neduntheevu

நெடுந்தீவு

Neduntheevu

அபுனைவு சித்திரம்

"ஏய் மனுஷன்"

லெ. முருகபூபதி

முப்பத்தியைந்து வருடங்களாக நானும் நீரிழிவு உபாதையில் சிக்கியிருக்கின்றேன்.காலங்கள் மாறிக்கொண்டிருப்பதுபோன்றும், மனிதர்களின் குணங்கள் மாறுவது போன்றும், எனக்கு மருத்துவர்களினால் தரப்பட்ட மருந்து - மாத்திரைகளின் பெயர்களும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. மருத்துவர்களும் மாறிவிட்டார்கள். ஆனால், நீரிழிவு உபாதை மாத்திரம் என்னை விட்டுச் செல்லாமல், என்னுடனேயே நிரந்தரமாகிவிட்டது. கடந்த பத்து வருடங்களுக்கும் மேலாக இன்சலின் ஊசியும் காலையும், இரவும் ஏற்றிக் கொண்டிருக்கின்றேன். குறிப்பிட்ட இன்சலின் ஊசி மருந்தின் பெயர்களும் காலத்திற்குக் காலம் மாறிவிட்டது. தினமும் ஒரு மணிநேரம் நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டாலும், நீரிழிவு கட்டுப்பாட்டுக்குள் வருவதும், போவதுமாக என்னுடனேயே தங்கியிருக்கிறது .கடந்த சில மாதங்களாக நடு இரவில், எனது உடலில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்

இரத்தத்தில் சீனியின் அளவு குறைந்துவிடுகிறது. அவ்வாறு குறைவதை உறக்கத்திலிருக்கும் போதே உணர் முடிகிறது. இதுபற்றி எனது மருத்துவரிடமும் Diabetic Educator , Dieticians ஆகியோரிடமும் சொன்னபோது, படுக்கையருகில் ஜெலிபீன்ஸ் இனிப்பு வைத்துக்கொள்ளுமாறு பணித்தார்கள். பயணங்களின் போதும் கைவசம் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்றார்கள். இன்சலின் ஊசியையும் அதற்கான மருந்தையும் எப்போதும் குளிர்சாதனப்பெட்டியில் வைத்திருக்கவும் வேண்டும். வெளியூர், வெளிநாட்டு பயணங்களின்போதும், அதற்கென வாங்கியிருக்கும் பிரத்தியேக பையில், ஐஸ்பேக்குடன், ஊசியையும் மருந்தையும் வைத்து எடுத்துச்செல்லவேண்டும். விமானத்தில் ஏறியதும், பணிப் பெண்களிடம் எனது நிலைமையைச் சொல்லி, குறிப்பிட்ட இன்சலின்

பேக்கை விமானத்திலிருக்கும் குளிர்சாதனைப் பெட்டியில் வைக்குமாறு கொடுக்கவேண்டும். அவ்வாறு கொடுப்பது கூட சிக்கல் இல்லை. இறங்கவேண்டிய நாட்டில் விமானத்தை விட்டு வெளியே வருமுன்னர், ஞாபகம் வைத்து குறிப்பிட்ட இன்சலின் பேக்கையும் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். எல்லாம் எதற்காக..? உயிர் வாழ்வதற்குத்தான். எனது நீண்ட கால நண்பர் ஒருவர் பிரபல எழுத்தாளர். இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர். கொழும்பில் சோவியத் தூதுவராலயத்தின் தகவல் பிரிவிலும், பின்னர் தினகரன் பத்திரிகையில் பிரதம ஆசிரியராகவும் இருந்தார்.

அவரது பெயர் ராஜபூரீகாந்தன். 2004 ஆம் ஆண்டு அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவருக்கும் நீரிழிவு உபாதை இருந்தது. எந்த கெட்ட பழக்கமும் இல்லாதவர். தினகரன் வெளிவந்த ஏரிக்கரை இல்லத்தில் (Lake house) மற்றும் ஒரு ஆங்கிலப்பத்திரிகை ஊடகவியலாளர், ராஜபூரீகாந்தனை பார்ப்பதற்காக மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். சென்றவர், “அடே மச்சான், நீ... குடிக்கமாட்டாய், சிகரட் புகைக்கமாட்டாய், வேறு எந்த கெட்ட பழக்கமும் இல்லை. நீ.. உனது வாழ்க்கையை என்னைப் போன்று அனுபவிக்கவுமில்லை. வாழ்ந்து என்னத்தை கண்டாய்.. செத்துப்போ..?” என்று வேடிக்கையாகச் சொல்லிவிட்டுப்போயிருக்கிறார்.

இந்தத் தகவலை, வீடு திரும்பிய பின்னர் ராஜபூரீகாந்தன் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்த பத்திரிகை உலக நண்பர் சொன்னவாறே ராஜபூரீகாந்தனும் அந்த ஆண்டு திடீரென மறைந்துவிட்டார். ராஜபூரீகாந்தன் நினைவுகள் என்ற புத்தகத்தையும் நான் எழுதி வெளியிட்டேன்.

எனது தாத்தா – பாட்டி காலத்தில் பேசுபொருளாக இல்லாத நோய்நொடிகள் யாவும் தற்போது புழக்கத்தில் வந்துவிட்டன. 1988 ஆம் ஆண்டு எனக்கு சிறிய மாரடைப்பு வந்தது. மெல்பன் நோயல் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை மூலம் தேறிவந்தேன். அந்த அனுபவத்தைப்பற்றி “முதல் சோதனை” என்ற சிறுகதையும் எழுதினன். அப்போது பிரான்ஸிலிருந்து வெளியான பாரிஸ் ஈழநாடு வார இதழில் அச்சிறுகதை வெளியானது. பின்னர் 2003 ஆம் ஆண்டு ஒரு நாள் நடு இரவு மாரடைப்பு வந்தது. மெல்பனில் எப்பிங் என்ற பிரதேசத்தில் அமைந்திருக்கும் Northern Hospital இல் அனுமதிக்கப்பட்டேன். தீவிர கண்காணிப்பிலிருந்தேன். மறுநாள் நடு இரவு மீண்டும் மாரடைப்பு வந்து என்னை துயில் எழுப்பியது. அந்த மருத்துவமனையில் Angiogram செய்யும் வசதிகள் அப்போது இருக்கவில்லை. என்னை

மறுநாள் அம்பூலன்ஸில் மற்றும் ஒரு பிரபல மருத்துமனையான Austin Hospital இற்கு அனுப்பினார்கள். குறிப்பிட்ட Angiogram பரிசோதனையில் மூன்று அடைப்புகள் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. என்னிடம் மருத்துவ காப்புறுதி இல்லாதமையால், உடனடியாக பைபாஸ் சத்திர சிகிச்சை நடக்கவில்லை. ஆனால், அந்த சிகிச்சை எத்தகையது ..? என்று மருத்துவர்களும் தாதியரும் எனக்கு பாடம் நடத்தினார்கள்.

சில சமயங்களில் Angiogram பரிசோதனையின்போது நோயாளி இறந்துவிடவும் கூடும் என்றும் எச்சரித்தார்கள். இதுபற்றி நான் மனைவியிடம் சொன்னபோது, அவர் அழத் தொடங்கிவிட்டார். அந்தச் சூழ்நிலையிலும் எனக்கு நகைச்சுவை உணர்வுதான் மேலோங்கியது. “பைபாஸ் சத்திர சிகிச்சை சற்று தாமதிப்பது எனக்கு ஆறுதல் தருகிறது” என்றேன்.

“ ஏன்..?” என்று மனைவி கேட்டார். “மார்பை வெட்டிப்பிளந்து இருதயத்தில் சிகிச்சை செய்வார்கள். அப்போது இருதயத்தில் குடியிருக்கும் எனது முன்னாள் காதலிகளின் உருவம் அவர்களுத் தெரிந்து, உமக்கு சொல்லிவிடுவார்களோ...!?” என்ற கவலைதான் வருகிறது. சத்திர சிகிச்சை தாமதிக்கும் காலப்பகுதியில், அவர்களை இதயத்திலிருந்து முற்றாக விரட்டிவிடலாம் அல்லவா..?” என்றேன். அழுகையை அடக்கிக்கொண்ட மனைவி, “ உங்களுக்கு என்ன விசரா..? அப்படியும் உருவங்கள் தெரியுமா..?” என்றார். “இந்தக்கவிஞர்கள் காதலிகளை வர்ணிக்கும்போது, Sweet Heart என்பதை இதயக்கனி, உள்ளக்கமலம், இதயக்கோயில் என்றெல்லாம் பொதுவாக அழைக்கிறார்களே. நானும் அவ்வாறு பலருக்கு சொல்லியிருக்கலாம் அல்லவா..?” என்றேன். “ உந்த மனுஷனுக்கு பேசுவதற்கு வேறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை “

என்று அப்போது சொன்னமனைவி அதன்பின்னர் கடந்த இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக என்னை மனுஷன் என்றுதான் அழைத்து வருகிறார்.

அந்த 2003 ஆம் ஆண்டு நடந்த பைபாஸ் சத்திரசிகிச்சையின் போது நடந்த அமர்க்களங்கள் பற்றியும் ஒரு சுவாரசியமான சிறுகதை எழுதினேன்.

நம்பிக்கை என்ற தலைப்பில் அந்தக்கதை மல்லிகை இதழில் வெளிவந்தது.

மனுஷன் என்ற சொற்பதம் பற்றியும் ஒரு புனைவுசாராத ஆக்கம் எழுதியிருக்கின்றேன். யாதும் ஊரே என்ற அந்த ஆக்கம் எனது “சொல்லவேண்டிய கதை”

தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது. இந்த நூல் இலங்கையில் எங்கள் நீர்கொழும்பில் வெளியிடப்பட்ட போது, உரையாற்றிய எனது மனைவி மாலதியின் ஒரு மாணவி செல்வி பாமினி செல்லத்துரை இவ்வாறு கூறினார்: ‘யாதும் ஊரே’ கதையில் ஓரிடத்தில் மனைவி பற்றி குறிப்பிடும் போது முதலில் அத்தான் என்றாள். சிறிது காலத்தில் அப்பா என்றாள். இப்போது மனுஷன் என்கிறாள்’ எனக் கவலைப்படுகிறார். ஆனால், எனக்கு தோன்றுவது என்னவென்றால், மணம் முடித்ததும் முருகபூபதி ஐயா அவர்களின் அன்பை மட்டும் மனைவி அறிந்திருப்பார் அதனால் அத்தான் என்றார். பின்பு இவருள் நிறைந்துள்ள தாய்மை உணர்வை அறிந்திருப்பார். அதனால் அம்மாவின் ஆண்பால் எனும்

அர்த்தத்தில் அப்பா என்றார். அதன் பின்பு முருகபூபதி ஐயா அவர்களின் மனம் முழுதும் நிறைந்துள்ள மனிதத்தன்மையை அறிந்திருப்பார் அதனால் மனுஷன் என விளிக்கிறார். ஐயாவின் மனைவி எனது ஆசிரியர். அதுவும் பட்டதாரி தமிழாசிரியர். ஒரு தமிழாசிரியர் காரண காரியம் அறியாமலா பெயர் வைத்திருப்பார்?” குறிப்பிட்ட மாணவி தற்போது கொழும்பில் பரீட்சைத் திணைக்களத்தில் உதவி ஆணையாளராக பணியாற்றுகிறார்.

எனக்கு மீண்டும் 2020 ஆம் ஆண்டு ஒருநாள் நடு இரவில் மற்றும் ஒரு மாரடைப்பு வந்தது. அப்போது கோவிட் பெருந்தொற்றுக்காலம். அழைத்தவுடன் அம்புலன்ஸ் வந்தது. நாம் தற்போது வதியும் மோர்வல் என்ற புறநகரத்திற்கு அருகாமையிலிருக்கும் Latrobe Regional Hospital இற்கு அழைத்துச்சென்றார்கள். மனைவி உடன் வரவில்லை . இந்த மருத்துவமனையிலும் அப்போது Angiogram செய்யும் வசதிகள் இருக்கவில்லை. ஒரு நாள் முழுவதும் கண்காணிப்பில் வைத்திருந்துவிட்டு, மீண்டும் மற்றும் ஒரு அம்புலன்ஸில் மெல்பன் மாநகரத்திலிருக்கும் பிரபல Alfred Hospital இற்கு அழைத்துச்சென்றார்கள். இவ்வாறு வீடும் மருத்துவமனைகளுமாக அலைந்துகொண்டுதான், எனது பொது வேலைகளையும், எழுத்துப்பணிகளையும் உற்சாகமுடன் மேற்கொள்கின்றேன்.

Alfred Hospital இல் மீண்டும் ஒரு Angiogram. இதயத்திற்குச் செல்லும் நாடிகளில் சிறிய அடைப்புகள் இருக்கின்றன எனச் சொல்லி, இரத்தத்தின் செறிவை குறைக்கும் (Blood thinner) மருந்துகளைத்தந்து வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். அதன்பின்னரும் இந்த வண்டி, சிக்கல் ஏதும் இன்றி ஓடிக்கொண்டுதானிருந்தது. எனினும், பழைய வண்டிகள் அடிக்கடி கராஜ் பக்கம் திருத்தவேலைகளுக்கு செல்வதும் வழக்கம்தானே..?! கடந்த 2023 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் மூன்று மாத காலம் எனது தாயகம் உட்பட ஐந்து நாடுகளுக்கு பயணம் மேற்கொண்டேன். மெல்பன் திரும்பியதும் தாமதியாமல், சிட்னியில் நடந்த எமது அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கத்தின் 23 ஆவது தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவுக்கும் சென்று திரும்பினேன். மீண்டும் அவ்வப்போது, மார்பில் அடைப்பு இருப்பதுபோன்ற உணர்வு வந்துகொண்டே இருந்தது. மருத்துவரிடம் சென்றேன். அவர் தாமதிக்காமல் Latrobe Regional Hospital இற்கு அனுப்பினார். ஒருநாள் முழுவதும் வைத்திருந்துவிட்டு, இருதய சிகிச்சை நிபுணரிடம் அனுப்பினார்கள். அவர் தெரிவுசெய்த திகதியில் மீண்டும் அந்த மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டேன். மீண்டும் மற்றும் ஒரு Angiogram பரிசோதனை. இம்முறை நான்கு அடைப்புகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

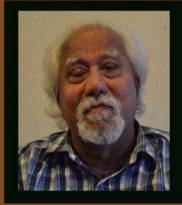
அவற்றில் இரண்டு, 95 வீதம் அடைத்திருந்ததாம். உடனடியாக நான்கு ஸ்டென்ட்கள் பொருத்தப்பட்டன. இவ்வாறு எமது தாயகத்திலிருந்து மெல்பனுக்கு வந்த காலம் முதல் ஒவ்வொரு மருத்துவமனை களையும் பார்த்து, அழையா விருந்தாளியாக இருந்துவிட்டு வருகின்றேன். என்னை உயிர்வாழ வைத்துக்கொண்டிருக்கும் மருத்துவர்களுக்கும், தாதியருக்கும் வாழ்நாள் பூராவும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அவர்களின் சேவை பொன் எழுத்துக்களினால் பொறிக்கப்படவேண்டியது. ஆனால், அவர்கள் பொன்னாடைகளோ , புகழாரங்களோ , பட்டங்களோ , அங்கீகாரங்களோ எதிர்பார்க்காமல் தங்கள் பணிகளை தொடருகின்றார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் இவ்வாறு நான் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படும்போதும் ஒரு சிக்கலையும் நான் சந்தித்து வருகின்றேன். அது எனது முழுப்பெயர் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம். Letchumanan Murugapoopathy இதனை உச்சரிப்பதற்கு தாதிமார் சிரமப்படுகின்றனர். அதனால், சுருக்கி, Pathy என்று என்னை அழைக்கச் சொல்வதும் வழக்கமாகிவிட்டது. எனது பிள்ளைகளும் மருமக்களும் கூட சில சமயங்களில் என்னை அவ்வாறுதான் செல்லமாக அழைப்பார்கள். ஆனால், மனைவி மாத்திரம் இப்பொழுதும் என்னை “ஏய் மனுஷன்” என்றுதான் அழைக்கிறார்.

இம்முறை Latrobe Regional Hospital இல் சிகிச்சை நடந்தபோது, பகல் முழுவதும் என்னை கண்காணித்துக்கொண்டிருந்த மருத்துவ தாதி, என்னை அடிக்கடி Gentle Man என்றே அழைத்தார். இரவானதும் பணியிலிருந்து வீடு திரும்பு முன்னர், இரவுக்கடமைக்கு வந்த மற்றும் ஒரு தாதியிடம் எனக்கு நடந்த சிகிச்சைகள் பற்றிச் சொல்லி, இரவில் எத்தகைய கண்காணிப்புகள் அவசியம் என்பதையும் சொன்னார். இரவுக்கடமைக்கு வந்த அந்தத் தாதி, எனது சிகிச்சைகள் மற்றும் மருத்துவ அட்டவணைகள் அடங்கிய பெரிய கோவையை கையில் எடுத்து, எனது பெயரை உச்சரிக்க சிரமப்பட்டார்.

“மிகவும் நீளமான பெயர்.” என்றார். நான் சிரித்துக்கொண்டே, “சிட்னி ரோட்டை விட நீளம் குறைவுதான்.” என்றேன். இரண்டு தாதியரும் சிரித்தனர். இரவுக்கடமைக்கு வந்த அந்தத் தாதி, “இவ்வளவு நீளமான பெயராக இருக்கிறதே... உமது மனைவி உம்மை எவ்வாறு அழைக்கிறார்..?” எனக்கேட்டார். “ஏய் மனுஷன்” என்றுதான் அழைக்கிறார் என்றேன். “அதன் அர்த்தம் என்ன..?” எனக்கேட்டார். “ஏய் என்றால் Gentle. மனுஷன் என்றால் Man.” என்றேன். இரண்டு தாதியரும், “Tamil and English Similar.” என்றனர். வாழ்க தமிழ்! வாழ்க ஆங்கிலம்!

—-0—-

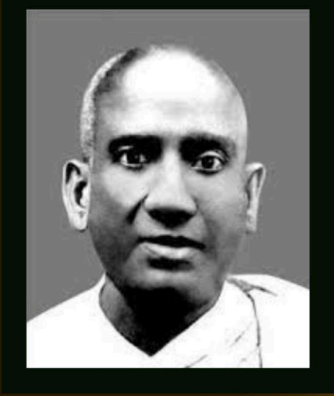

கவிதை பிடி அரிசி

கவிஞர் அம்பி

சின்ன வயசில் திரிந்த களைப்பில் ஏதும் தின்னும் விருப்பு எழவே செல்கிறேன்...
என் ஆச்சி என்றும் போல் அங்கே எடுத்து மரக்கொத்தால் அன்றும் அளக்கின்றாள் குத்தரசி
சென்று அடுத்தோர் மூலை அருகினிலே மூடிக் கிடந்த பனை ஓலைப் பழம்பெட்டி
ஒன்றுள்ளே கோலியவள் ஓர் கை பிடி அரிசி எடுத்து இட்டாள்! பின் மீதி சீர் செய்து
உணவுக்கு உலையில் இட்டாள்! தேராமல்... ஏன் ஆச்சி அஃதென்றேன்
எனை விழித்து அன்பாய்... 'மேனே கேள்... நானும் ஒரு பிடியை பானையிலே போடாமல்
எம்மை ஒறுத்துப் பிடித்து வைத்து நாடிவரும் ஏழை எளியோருக்குக் கோடாமல் கிள்ளிக்
கொடுத்தல்தான் தானமடா! உள்ளதனால் அள்ளிக் கொடுத்தல் அல்ல அஃது' என்றாள்
வள்ளல் அவள்!
தன்னை ஒறுத்து என்றும் தான உணர்வு ஒங்கும்
வன்மை அன்னாளின் வளம்!

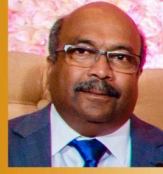
கட்டுரை

சுவாமி விபுலானந்த அடிகளின் தமிழ்ப்பணியும், கல்விப்பணியும்

பாகம் 1

சட்டத்தரணி, பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா

தமிழ் வாழ்க!

யாரிந்த விபுலானந்த அடிகள்? என்று கேள்வி எழுப்புகின்ற அளவுக்கு அவரைப்பற்றித் தெரியாத தமிழ் மக்களிடையேதான் நாம் இப்போது வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். அவரைப் பற்றி மட்டுமல்ல, தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் இனதிற்கும் அளப்பரிய பணியாற்றிய பலரை இப்போது நாம் மறந்துவிட்டோம், அல்லது தெரியாமல் இருந்துவிட்டோம். முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலானந்த அடிகளைப்பற்றி எத்தனை மணிநேரம் பேசினாலும், எவ்வளவு விரிவாக எழுதினாலும் அவரது சிறப்புக்களை முற்றாக எடுத்து இயம்பிட இயலாது.

அத்தனை சிறப்போடு, மொழியியல் விஞ்ஞானியாக, அறிவியல் மேதையாக, ஆத்மீக முனிவராக, ஆற்றல்மிகு பேராசிரியராக, இயற்றமிழ் வல்லுனராக, இசைத்தமிழ் ஆராய்சியாளராக, நாடகத்தமிழ் நல்லாசிரியராக, கல்வி வள்ளலாக, மனிதாபிமானம் மிக்க சமூக சேவகராக தமிழ் இனத்தின் தாயக நிலங்களான, இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் வியத்தகு நற்பணிகளைப் புரிந்தவர் விபுலானந்த அடிகளார் அவர்கள்.

தமிழுக்காக, தமிழ் வளர்ச்சிக்காக, தமிழ் இனத்திற்காக, தமிழ் இனத்தின் கல்வி மலர்ச்சிக்காகத் தன் வாழ்வையே அர்ப்பணித்தவர் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள். கிழக்கிலங்கையில் காரைதீவு என்னும் அழகிய, பழந்தமிழ்க் கிராமத்தில், சாமித்தம்பி விதானையாருக்கும் கண்ணம்மையாருக்கும் மகனாக 27.3.1892 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 27 ஆம் திகதி அவர் அவதரித்தார். முன்னர் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இருந்த காரைதீவு, இப்போது அம்பாறை மாவட்டத்தில் அடங்கியுள்ளது.

அவர் பிறந்ததும் அவருக்கு தம்பிப்பிள்ளை என்று பெயர் வைதார்கள். ஆனால் அதன் பின்னர் கதிர்காமக் கந்தனின் அருள் வேண்டி, அங்கு சென்று காணிக்கை செலுத்தி அவரது பெயர் மயில்வாகனன் என்று மாற்றப்பட்டது. அதுவே அவரது இயற்பெயராயிற்று. மயில்வாகனன், காரைதீவிலிருந்த வேதப்பாடசாலையில் பாலர் கல்வியை ஆரம்பித்தார். ஆனால் அவரின் தந்தையார் தனது மகன் ஆங்கிலத்தில் கல்விபெறுவதையே விரும்பினார். அதனால் கல்முனை மெதடிஸ்த கிறிஸ்தவ சங்கத்தினரால் நடத்தப்பட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். இரண்டு வருடங்களின் பின்னர், 1904 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் கல்வி கற்றார். அதனைத் தொடர்ந்து, 1906 ஆண்டிலிருந்து மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில்

பயின்றார். அங்கிருந்தே 1908 ஆம் ஆண்டு தனது 16 ஆவது வயதில், லண்டன் கேம்பிரிஜ் உயர்தர பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். அதன்பின்னர், 1909 ஆம் ஆண்டுஅதே மைகேல் கல்லூரியிலும், 1911 சில மாதங்கள் கல்முனை கிறிஸ்தவ ஆங்கிலப் பாடசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பின்னர் கொழும்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் (1911 – 1913) இரண்டு வருடங்கள் பயிற்சி பெற்றார்.

ஆசிரியப் பயிற்சி முடிந்து மீண்டும் மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்த பண்டிதர் மயில்வாகனன் அவர்கள் விஞ்ஞானக் கல்வியில் கொண்ட பெருவிருப்புக் காரணமாக கொழும்பு தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் இரண்டு வருடங்கள் கல்வி பயின்று 1916 இல் விஞ்ஞானத்தில் டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றார். அதே காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பண்டிதர் பரீட்சையிலும் சித்தி பெற்று இலங்கையின் முதலாவது தமிழ்ப் பண்டிதர் என்ற பெருமைக்குரியவரானார். 1917 இல் அவர் விஞ்ஞானக் கல்வியைப் பெற்ற கொழும்புத் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியிலே ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. அங்கே பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த போது, சில மாதங்களில் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக நியமனம் கிடைத்தது. சுவாமி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த காலத்தில் கல்விப் பணியில் மட்டுமன்றிச் சமயம், சமூகம் சார்ந்த பல்வேறு பணிகளிலும் ஈடுபட்டார். ஆணைப்பந்தியில் விவேகானந்த சபையை நிறுவினார்.

சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில் பணிபுரிந்த காலத்திலேயே அவர் இலண்டன் பி.எஸ்.சி அதாவது விஞ்ஞானப் பட்டதாரிப் பரீட்சையிலே சித்திபெற்றார். அதனைத் தொடர்ந்து, மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் முகாமையாளரும், சிறந்த சைவத் தமிழ் அறிஞராக விளங்கியவருமான வழக்கறிஞர் திருவிளங்கம் அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று 1920 ஆம் ஆண்டு, மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்றுப் பணிபுரியத் தொடங்கினார். மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தபோது மயில்வாகனன் அவர்களுக்கு யோகர் சுவாமிகளின் தொடர்பு ஏற்படலாயிற்று. அந்தக் காலகட்டத்திலே, இராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சேர்ந்த சுவாமி சர்வானந்தா அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார், அவரோடு உறவாடும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. இந்ததொடர்புகள் மயில்வாகனன் அவர்களின் ஆன்மீக ஈடுபாட்டுக்குப் பெருந்துணையாக அமைந்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக அவருக்கு ஏற்பட்ட சிந்தனை மாற்றத்தினால் 1922 ஆம் ஆண்டு தனது அதிபர் பதவியைத் துறந்தார். துறவியானார். தமிழ்நாட்டில், மயிலாப்பூரிலிருந்த இராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் இணைந்தார்.

இரண்டு வருடங்கள் அங்கிருந்து துறவிக் குரிய பயிற்சிகளைப் பூர்த்தி செய்த பின்னர் 1924 ஆம் ஆண்டு, சித்திரைப் பூரணைத் தினமன்று சுவாமி சிவானந்தர் அவர்கள் காவியுடை வழங்கி, விபுலானந்தர் என்று பெயர் சூட்டினார்.

மயிலாப்பூரில் இருந்த காலத்தில், இராமகிருஷ்ணமிசன் நடத்திய “இராமகிருஷ்ண விஜயம்” என்னும் தமிழ்ப் பத்திரிகையிலும், “வேதாந்தகேசரி என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலும் ஆசிரியராகப் பணிசெய்தார். அப்போது எண்ணற்ற கட்டுரைகளை தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் அந்தப் பத்திரிகைகளில் எழுதினார்.

அதே வருடத்தின் இறுதிப்பகுதியில் சுவாமி சர்வானந்தர் அவர்களுடன் இலங்கைக்குத் திரும்பிய விபுலானந்த அடிகள் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் பொது முகாமையாளரானார். பல பாடசாலைகளை நிர்வகிக்குப் பொறுப்பு அவரிடம் கையளிக்கப்பட்டது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தால் பொறுப்பெடுக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் எல்லாம் சுவாமி அவர்களாலேயே நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன.

மட்டக்களப்பில், கல்லடி உப்போடையில் வாழ்ந்த தனவந்தர்களின் உதவியினால், அங்கு 1925 ஆம் ஆண்டு நொவெம்பர் மாதம் 6 ஆம் திகதி சிவானந்தா வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு, 1929 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 20 ஆம் திகதி திறப்புவிழா இடம்பெற்றது. 1926 ஆம் ஆண்டிலிருந்து

யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியையும் சுவாமி அவர்களே பொறுப்பெடுத்து நிர்வகிக்கத் தொடங்கினார்.

காரைதீவு, மண்டுர், ஆனைப்பந்தி, ஆரையம்பதி ஆகிய இடங்களில் விவேகானந்த சபையினால் நடத்தப்பட்டு வந்த பாடசாலைகளும் அடிகளாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. தனது ஊராகிய காரைதீவில் பெண்களுக்கான ஒரு பாடசாலையாக “சாரதா வித்தியாலயத்தை” ஆரம்பித்து அதற்கெனப் புதிய கட்டிடத்தையும் கட்டினார். அந்தக் கட்டிடம் 1929 ஆம் ஆண்டு திறந்துவைக்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில் அங்கிருந்த ஏழைக் குழந்தைகளும் கல்விபெறுவதற்கு வழிவகுத்த விபுலானந்த அடிகள், ஏழை மாணவர்களையும், அனாதரவான மாணவர்களையும் பாடசாலையில் தங்கவைத்துப் பராமரித்துக் கல்வியூட்டும் திட்டத்தினை வகுத்தார். அதற்காக அனாதை விடுதிகளை யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வாரா வித்தியாலயம், மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புறுத்தி அமைத்தார். பெண்களுக்கான தனிவிடுதியொன்றை காரைதீவு சாரதா வித்தியாலயத்திற்காக 1936 ஆம் ஆண்டு அமைத்தார். திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி, மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயம் என்பவற்றை நிறுவிய சுவாமி அவர்கள் குறிப்பிட்ட சில காலத்திற்கு அவற்றின் அதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்.

பல தனியார் பாடசாலைகளையும் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் சார்பில் பொறுப்பேற்று நல்ல முறையில் இயங்கச் செய்தார். இன்று கொழும்பு மாநகரிலே சிறந்து விளங்குகின்ற விவேகானந்தா வித்தியாலய மும் அவற்றுள் ஒன்றாகும்., பல பாடசாலைகளைப் புதிதாக ஆரம்பித்து நடாத்தினார்.

ஏழை மாணவர்களுக்கு உணவும் உடையும் தங்கும் வசதியும் வழங்கிக் கல்வியூட்டினார். அதற்காகப் பாடசாலைகளோடு இணைந்தவகையில் மாணவ, மாணவிகளுக்கான விடுதிகளை அமைத்தார். தமது பாடசாலைகளில் சிறந்த ஆசிரியர்களை நியமித்து, உயர்ந்த தரத்திலான கல்வி எல்லா மாணவர்களுக்கும் கிடைக்க வழிசெய்தார்.

மும்மொழிக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த விபுலானந்த அடிகள் தான் உருவாக்கிய சிவானந்தா வித்தியாலயத்தில் தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மூன்றையும் பயிற்று மொழிகளாக நடைமுறைப் படுத்தினார்.

1931 ஆம் ஆண்டு சுவாமி அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டு, உலகின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற சிறப்பை அடைந்தார். 1933 ஆம் ஆண்டுவரை அந்தப் பதவிக்கு அணிசெய்தார்.

1934 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் ஆகியவற்றுடனும் இணைந்து தமிழ்ப்பணியாற்றினார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைக்கான பாடத்திட்டத்தினைத் தயாரித்தவர் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களே. அதன்மூலம் சீரியவழியில் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கல்வி தொடர்வதற்கும், தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கலை வளர்வதற்கும், தமிழ்மொழியின் நிலை உயர்வதற்கும் அடிகளார் காலாக அமைந்தார்.

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட கலைச் சொல்லாக்கப் பேரவையின் தலைமைப்பொறுப்பை ஏற்று அறிவியல் தமிழை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தவர் அடிகளார் அவர்களே. கணிதம், வரலாறு, பௌதிகவியல், தாவரவியல், விலங்கியல், இராசாயனவியல், உடல்நலவியல், புவியியல், விவசாயவியல் ஆகிய ஒன்பது துறைகளில் கலைச்சொற்களை ஆக்குதற்காக ஒன்பது அறிஞர் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. அந்த ஒன்பது குழுக்களுக்கும் பொதுத் தலைவராகவும், இராசாயனவியல் குழுவின் தலைவராகவும் விபுலானந்த அடிகள் நியமிக்கப்பட்டார்.

அடிகளாரின் தலைமையிலான அந்த அறிஞர் குழுக்களின் அரும்பணியினால் பத்தாயிரம் தமிழ்க்கலைச் சொற்களைக் கொண்ட கலைச்சொல் அகராதி 1938 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. உலகின் அறிவியல் மலர்ச்சிக்குத் தகுந்தவகையில் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி அமைந்திட இந்த அகராதி பெரும் பக்காற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது.

1937 ஆம் ஆண்டு இமயமலைக்கு வடக்கேயுள்ள, திருக்கைலாய மலைக்கு யாத்திரை சென்று வந்த அடிகளார், 1939 ஆம் ஆண்டு முதல் 41 வரை ஏறத்தாழ இரண்டு வருடங்கள் இமயமலைச் சாரலில் உள்ள மாயாவதி என்னும் ஆச்சிரமத்தில் இருந்து வெளியிடப்பட்ட "பிரபுத்த பாரதம்" என்னும் ஆங்கிலச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அவ்வாறு, அடிகளார் அவர்கள் இலங்கையில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவில் குமரி முதல் இமயம் வரை பயணித்து, கல்விப் பணியும், சமூகப் பணியும், தமிழ்ப் பணியும் செய்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்து வியந்து நிற்கிறோம்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி, 1941 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக் கழகமாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்ட பின்னர், அடுத்த வருடம் தமிழ்த்துறைக்கு ஒரு பேராசிரியரை நியமிக்கவேண்டியிருந்தது. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் அந்தப் பதவியை ஏற்குமாறு விபுலானந்த அடிகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தது. துறவியான அடிகளாரை அந்தப் பதவியை ஏற்பதற்கு, இராமகிருஷ்ண மிசனும் அனுமதி அளித்தது. 1943 ஆம் ஆண்டு அடிகளார் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அவரது பதவியேற்பின்போது, கொழும்பு விவேகானந்தசபை, இராமகிருஷ்ண மிசன், கதிர்காமத் தொண்டர் சபை, தெகிவளை சைவ சித்தாந்த மன்றம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்புத் தமிழ்க் கழகம், கொம்பனித்தெரு தமிழ்ச் சங்கம் வெள்ளவத்தை தமிழர் பயிற்சிக் கழகம், இலங்கைச் சைவ பரிபாலன சபை, வெள்ளவத்தை சைவ மங்கையர் கழகம் முதலிய அமைப்புகள் ஒருங்கிணைந்து மாபெரும் வரவேற்பின அளித்தன.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அடிகளார் அவர்கள் 1947 ஆம் ஆண்டுவரை நான்கு வருடங்கள் பதவிவகித்த அடிகளார் அவர்கள், இலங்கையில் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய பணிபுரிந்தார். அவருக்குப் பின்னர் அவரின் மாணவர்களான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள், கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் ஆகியோர் அடுத்தடுத்து தமிழ்ப் பேராசிரியர்களாகப் பதவிவகித்தார்கள். அதன்மூலம், விபுலானந்த அடிகளின் மரபு அங்கே தொடர்ந்தது. விபுலானந்த அடிகள் பன்மொழிப் பண்டிதராக விளங்கியவர். அவர், தமிழ் மொழியில் மட்டுமன்றி சிங்களம், சமஸ்கிருதம், வங்கம், ஆங்கிலம், இலத்தீன், யவனம், அரபு முதலிய பல மொழிகளில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தார்.

இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும், சைவத்தின் காவலர்கள் என்று எழுந்தவர்கள் சிலர் சாதித்துவத்தின் காவலர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகளை விதைத்தார்கள். மனித குலத்தின் மடமைத்தனத்தின் உச்ச நிலையான வருணப் பாசுபாடுகளை வளர்த்தார்கள். ஆனால் சுவாமி விபுலானந்த அடிகளோ, மக்கள் எல்லோரையும் சமமாக மதித்தார். சாதிப் பிரிவுகளை நீக்க உழைத்தார். மக்கள் எல்லோரும் சமமானவர்களே என்ற எண்ணத்தை மக்களிடையே விதைத்தார். கல்வி எல்லோருக்கும் பொதுவானது என்று நினைத்தார். தீண்டத்தகாதவர் என்று தீயவர்களால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் கல்வி கிடைப்பதற்கு வழி சமைத்தார்.

உலகத்திலேயே முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியரானவர் சுவாமி அவர்களே ஆவார். அந்த நிலையிலே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே பதவி வகித்திருந்த சுவாமி அவர்கள் தமது பதவிக்கு ஆபத்து வரும் என்று தெரிந்தும் கூட, அடிமட்டத் தமிழ் மக்களுக்கு கல்வியறிவூட்டுவதில் அயராது உழைத்தார்.

சேரிகளில் வாழ்கின்ற மக்களுக்கும் சீரிய கல்வி சென்று சேரவேண்டும் என்பதற்காகப் பாரிய முயற்சிகளை அவர் எடுத்தார். தமிழ்நாட்டு மக்களிடையே கல்விமறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்காக தன்னிகரற்ற பணிகளை ஆற்றிய சுவாமி அவர்கள், இலங்கையிலும் ஏழைத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு எழுத்தறிவித்த இறைவனாவார்.

லண்டன் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான சுவாமி அவர்கள் இலங்கையின் முதலாவது தமிழ்ப்பண்டிதர் என்ற பெருமைக்குரியவர். கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியிலும் யாழ்ப்பாணம் புனித பத்தரிசியார் கல்லூரியிலும் பெளதிகவியல் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்த அடிகளார், மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக மட்டற்ற பணியாற்றியவர்.

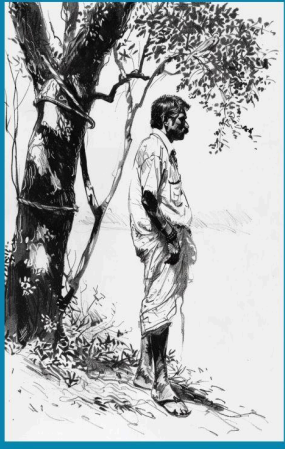
இலங்கை மக்களுக்கு மும்மொழிக் கொள்கையே உகந்தது என்பதை அப்போதே துணிந்து கூறியதுடன், மட்டக்களப்பு சிவானந்தாவித்தியாலயத்தில் அதனைச் செயற்படுத்தியும் காட்டிய தீர்க்கதரிசனம் மிக்க தமிழ் மறவர் சுவாமி விபுலானந்த அடிகள். எவ்வித வேறுபாடுமின்றி எல்லா மக்களுக்கும் கல்வி கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும் சுவாமி அவர்கள் ஆற்றிய பணிக்கு நிகராகப் பணிபுரிந்தோர் அவரதுகாலத்திற்கு முன்னர் என்றாலும் சரி, அவருக்குப் பின்னர் இன்றுவரை என்றாலும் சரி யாருமே பிறந்ததுமில்லை, உயர்ந்தவராய்த் திகழ்ந்ததுமில்லை, பணியிலே சிறந்ததுமில்லை.

தமிழர்களுக்குக் கல்வி ஊட்டுவதிலே தளராத அவரது முயற்சியினால் ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் எண்ணற்ற தமிழ் அறிஞர்கள் தோன்றினார்கள். பேராசிரியர்களாக, பண்டிதமணிகளாக, புலவர்மணிகளாக, தமிழ் வித்துவான்களாக, வாழையடி வாழையாக உருவாகினார்கள். அதனால் சுவாமியவர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியினதும், தமிழ்க்கல்வி உயர்ச்சியினதும் கருவாகினார்கள்.

1927ஆம் ஆண்டு, மகாத்மா காந்தி அவர்கள் இலங்கைக்கு வருகை தந்தபோது யாழ்ப்பாண வாலிபர் சங்கத்தின் தலைவராக அவரை வரவேற்றவர் விபுலானந்த அடிகள் என்பதை அறியும்போது, தேசிய அளவிலே அடிகளார் அவர்கள் எத்தனை பெருமைக்குரியவராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார் என்பதை எண்ணி வியந்து நிற்கின்றோம்.

சுவாமி அவர்கள், இந்தியாவில் இராமகிருஷ்ண மடத்தால் வெளியிடப்பட்ட வேதாந்த கேசரி என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைக்கும், இராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் தமிழ்ப் பத்திரிகைக்கும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அவரால் அவ்விதங்களில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளும், ஆசிரியர் தலையங்கங்களும் சமய உண்மைகளை விளக்குவனவாக மட்டுமன்றித் தமிழ் மொழி, தமிழ்ப்பண்பாடு என்பவற்றைப் பற்றிய கல்வியைப் பொதுமக்களுக்கு ஊட்டுவனவாகவும், பரப்புரை செய்வனவாகவும் அமைந்திருந்தன. (தொடரும்)

சிறுகதை

கந்தப்போடியும் பலாங்கொடை அறூஸும்

ஆரிப் இஸ்மாயில்

வாப்பா வீட்டுத்தோட்டமாக மரக்கறித் தோட்டம், எழில் பேணும் பூந்தோட்டம் ஆகியவற்றின் பால் மிகவும் நாட்டம் உடையவர். இது அவருக்குள்ளிருந்த கலாரசனையின் வெளிப்பாடு. புல்மோட்டை மற்றும் அநுராதபுர மாவட்டப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கின்ற காலங்களில் பலவகை புதுவின பழமரக்கன்றுகளை எமது பிரதேசத்திற்கு அறிமுகம் செய்ததோடு எமது வீட்டிலும் பயிரிட்டு அதன் விளைச்சலை சிறு பராயத்தில் கலிதீர் உண்டு சுவைத்து மகிழ்ந்த தருணங்கள் இன்றும் மனதுக் கினியவை.

அவுஸ்திரேலியாவின் நியு செளத்வேல்ஸ் மாநிலத்தின் ஒரு புறநகரில் உள்ள எங்களது வீட்டின் பின்புறமாகவும், முன்புறமாகவும் அரிதாகவுள்ள வெற்று நிலப்பரப்பில் மா, மாதுளை, கொய்யா யானைக்கொய்யா போன்றவைகளுடன் இங்குள்ள சீதோஷ்ண நிலைக்கு பொருத்தமான பழமரங்களையும் மற்றும் அரிதாகக் கிடைக்கும் முருங்கை, அகத்தி, அவறை, பயிற்றை, வல்லாரை, பொன்னங்கண்ணி, முடக்கறுத்தான் போன்ற மரக்கறிவகைகளை நடுவதை ஒரு பொழுது போக்காகவும் மனதிற்கினிய செயற்பாடாகவும்

கொண்டுள்ளமை தந்தையிடமிருந்து கற்றவையாக இருக்கவே நிகழ்தகவு அதிகம். இதன் அறுவடைகளில் எமது தேவைக்கு மேலதிகமானவைகளை நண்பர்களுடன் பகிர்தல் ஒரு ரம்மிய உணர்வு. வீட்டுத் தோட்டத்திற்கு குழாய் மூலம் நீர்பாய்ச்சும் வேளைதனில், பதின்ம வயதில் பிறந்த ஊரில் எமது வீட்டுத்தோட்டத்திற்கு கிணற்றிலிருந்து துலாமூலம் நீரிறைத்த வேளைகளில் நிகழ்ந்த சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களுடன் மேலும் பல விடயங்கள் மனக்கண்முன் பசுமையாக விரியத் தொடங்கின.

ஆயிரத்தித்தொண்ணூற்று எண்பதுகளில் இனிய பள்ளிப் பருவத்தில் சாய்ந்தமருதின் பிரபல்யமான பாடசாலையில் உயர்தரம் கற்கும் காலப்பகுதியில் சக மாணவர்களில் ஒருவனாக களுவாஞ்சிக்குடியைச் சேர்ந்தவனும் வகுப்பில் அடக்கம். அவனும் இப்போது சிட்னியில்தான் வசிக்கின்றான். அவனை எண்பதின் இறுதியில் புறக்கோட்டையில் சந்தித்தபோது இரண்டுமூன்று நாட்களில் ஐரோப்பா போகப்போவதாகச் சொன்னவனை, இருபத்தியோரம்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், ஆச்சரியமாகவும் அதேவேளை மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. சிட்னியில் உள்ள

பிரமாண்டமான பிளமிங்டன் சந்தையில் மீண்டும் சந்தித்தபோது பிரதான வீதியிலிருந்து கிழக்காக நெடுந்தூரத்தில் எமது பாடசாலை அமைந்திருப்பதன் காரணமாக, பிரதான பாதையிலிருந்து பாடசாலை வரை செல்வதற்கும் பாடசாலை கலைந்து பிரதான வீதிக்கு வருவதற்கும் நடைப் பங்களியாகவும் மட்டும் அல்லாது நல்ல நண்பர்களில் ஒருவனாகும் இருந்தான். இந்த நடைப் பயணம், பாட விடயங்கள் தாண்டிய சுவாரசியமான சங்கதிகள் பல பேசி நகரும். அன்றைய காலகட்டங்களின் நாயகனான 'கந்தப்போடி' இன் தகவல்களும் தினமும் தவறாதிருக்கும், கந்தப்போடி பற்றிய சுவாரசிய தகவல்களின் அன்றைய விக்கிபீடியா அவன்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் படுவான் கரையின் ஒரு கிராமவாசியான கந்தப்போடி காவல்துறையினரால் தேடப்படும் ஒரு கொள்ளைக்காரன். சுருங்கக் கூறின் அன்றைய 'லோக்கல் றொபின்ஹூட்'. இருப்பவர்களிடம் சூறையாடி இல்லாதவர்களுக்கு பகிர்ந்தளிப்பவன். கந்தப்போடி பொலிஸ் இலாகாவினுக்கு சிம்ம சொப்பனம். அவனைக் கைதுசெய்வது அவ்வளவு சலபமாக இரக்கவில்லை அவர்களுக்கு. படுவான்கரையின் புவிநில அமைவும் தன்னகத்தே கொண்ட நீர்ஏரி, அடர்ந்த காடுகள், சதுப்புநிலம் மற்றும் குறுகிய பாதைகள் என்பன மட்டுமல்லாமல், அன்றைய காலகட்டத்திலேயே துப்பாக்கி ஏந்திய ஆயுததாரி என்பதனாலும் காவல் படையினரின் பின்னடைவுக்கான பிரதான காரணிகள்.

அதேகாலகட்டத்தில் மருதூரின் சனத் தொகையை ஒன்றால் உயர்த்தியவாறு வெளியூரில் இருந்து ஒருவன் தஞ்சமடைகின்றான். நடுத்தர வயதினன், ஆஜானுபாகுவான உடல் கட்டு, சுருண்ட கேசம், மாநிறவாக்கு, கறைபடிந்த பற்கள். அழுக்கான

சட்டையும் சாறமும் அணிந்து பலநாட்கள் நீர்காணாத் தேகம். மொத்தத்தில் ஒரு மனநலம் குன்றிய நபராகவே அறியப்பட்டான். பெயர் என்னவென்று கேட்டால், அவனது பதில் "அறுாஸ்" என்றும் ஊர் "பலாங்கொடை" என்றும் கூறுவான். ஆகையால் எங்களுக்கு அவன் "பலாங்கொடை அறுாஸ்" ஆகி சொற்ப காலத்திலேயே மருதமுனை வாசிகளில் ஒருவராகிப்போனான்.

எவர் என்ன வேலை சொன்னாலும் கொடுப்பதை ஏற்றுக் கொண்டு செய்வான். பாதையில் காணும் தருணங்களில் வினவும்வேளை "மேலக்கி பெய்த்து வாறன்" அல்லது "கீழக்கி பெய்த்து வாறன்" எனச் சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டு அவனது பயணம் தொடரும்.

கந்தப்போடியின் தொடர்பு வீச்ச எல்லையில் எமதூர் காவலதிகாரி ஒருவரின் மைத்துனர் இருப்பதாக அரசல் புரசலாக கதை பரவியிருந்தது. காவலதிகாரியின் மைத்துனரும் கன்னம் வைப்பதில் கைதேர்ந்தவர் என்பதும் ஊரவர் மத்தியில் பிரபல்யமான உண்மை. கந்தப்போடி காவல்படையின் கெடுபிடிகளிலிருந்து தப்பிக்க பல இரவுகளை எமதூரின் எல்லைகளில் காவலதிகாரியின் மைத்துனர் உதவியுடன் கழித்துள்ளார் எனப் பிற்காலத்தில் கேள்வியுற்றோம்.

எமதூரின் எல்லையில் அமைந்திருந்த கிராமசபை வளவின் புறமாகவோ அல்லது அதற்கு மேற்கே துறைநீலாவணைக்குச் செல்லும் பாதையின் இடப்புறமிருந்த கடையின் பின்னாலிருந்த வயதான சாய்ந்த புளியமரத்திலும் வலப்புறமிருந்த கோயில் வளவின் புதர்களிலும் இரவுகளை கழித்தாக பல கதைகளுமுண்டு. இவற்றுக்கான பின்புலத்தில் காவலதிகாரியின் மைத்துனரின் பங்களிப்புகள் இருந்திருக்கும். எங்களது வீட்டின் கிணற்றடிக்கு மேலாக இருந்த நிலப்பரப்பில் வடக்கிலிருந்து

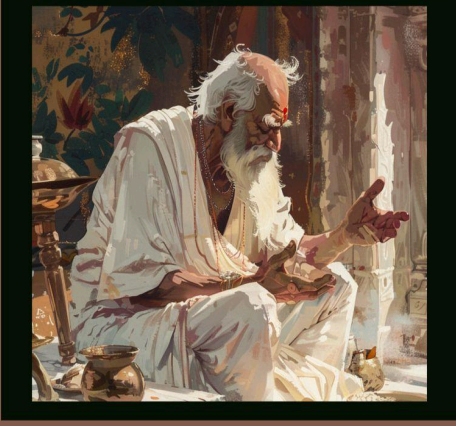

தெற்காக இரண்டு கறுத்தக்கொழும்பான்
 மாமரங்களும் ஐந்து காய்தரும் தென்னை
 மரங்களும் இருந்தன. மாமரங்கள் வருடத்துக்கு
 இருமுறை தவறாது கனிதருபவை.
 அப்பழங்களின் உருசி இன்றும் நாவில்
 நிலைத்திருக்கின்றது, அது போலவே
 தென்னைகள் தேங்காய்க்காக செலவு செய்ய
 விட்டதே இல்லை. உம்மா பக்கத்து வீட்டு மாமி
 போன்றில்லாமல் அறுவடைகளை
 உறவினர்களுக்கும் பகிர்ந்து அதில் மகிழ்ச்சி
 காணும் குணமுடையவர். இயற்கையின் சீற்றம்
 எழுபத்தியெட்டாம் ஆண்டு வீசிய சூறாவளி
 இரண்டு மாமரங்களையும் நான்கு
 தென்னைகளையும் அடியோடு பிடுங்கி
 கோரதாண்டவமாடிச் சென்ற அதேவேளை
 பக்கத்துவீட்டு மாமியின் மரங்களின் சில
 கிளைகள் மாத்திரமே ஓடிந்துபோயிருந்தன.
 சூறாவளிக்கு பின்னர் கிணற்றடிக்கு மேலாக
 பாலையாக கோலம் கொண்டிருந்த
 நிலப்பகுதியை வீட்டுத்தோட்டமாக மாற்றி
 கத்தரி, கொச்சி, வெண்டை, அவறை,
 புடல் என ஆடை போர்த்தினோம். ஒவ்வொரு
 நாளும் கிணற்றிலிருந்து துலாமூலம் நீர்

இறைக்க வேண்டும். பல நாட்கள் எமக்கும்
 பலாங்கொடை அறாஸும் நீர் இறைப்பதில்
 உதவிக்கரம் நீட்டியிருக்கின்றான்.
 கந்தப்போடியின் ஆட்டம் ஓர்நாள்
 முடிவுக்குள்ளானது. படுவான்கரைப் பகுதியில்
 காவல்படையினரால் பல நாள் காத்திருப்பின்
 பின்னரான திட்டமிடப்பட்ட சுற்றி
 வளைப்புத் தேடுதலில் கந்தப்போடியின்
 கதைக்கு முடிவுரை எழுதப்பட்டது. ஈற்றில்
 துப்பாக்கிச்சமரில் படுவான்கரையில்
 கொல்லப்பட்டதாக வானொலிச் செய்திகள்
 மற்றும் வாய்வழி தகவல் ஊடாகவும்
 அறியக்கிடைத்தது. கந்தப்போடியின்
 மரணத்திற்கு பின்னர் சில மர்ம முடிச்சுக்கள்
 அவிழத் தொடங்கின.
 பலாங்கொடை அறாஸ் அரைக்கிறுக்கனாக
 எமக்கு அறிமுகமாகியவன், ரகசியப் பொலிஸ்
 என்பதுவும் காவலதிகாரியின் மைத்துனனைப்
 பின் தொடர்ந்து கந்தப்போடியை பிடிக்க
 நியமிக்கப்பட்டவன் என்பதுவும் இந்த கூட்டு
 நடவடிக்கை நிறைவுற்ற தினத்திலேயே
 அறாஸ் எனும் உளவாளி எங்கள் ஊரைவிட்டும்
 மாயமாகி விட்டான் என்பதுவும் அவனையும்
 கந்தப்போடியையும் தெரிந்த சிலரே அறிந்த
 பரகசியம்!

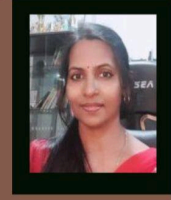
—○—

சிறுகதை

பக்கத்து வீட்டு தாத்தா

கனகா கணேஷ்

சிறு வயது பள்ளி நாட்களை இப்போது நினைத்தாலும் கடுப்பாகத்தான் இருக்கும். பள்ளியில் ஆசிரியைகள் தொல்லைகள் போதாதென்று வீட்டிலும் எப்போ பார்த்தாலும் படி படி என்று உயிரை வாங்குவார்கள். இது தவிர எல்லா ஆசிரியைகளும் நாங்கள் இருந்த வீட்டை சுற்றிலும்தான். வகுப்பில் என்ன செய்தாலும் உடனுக்குடன் அம்மாவிடம் ஒப்புவித்து விடுவார்கள். பிறகு என்ன, தினமும் ஆயுத பூஜை தான். படிப்பு ,தேர்வு, வீட்டுப் பாடங்கள், டியூசன்ஸ் என்று வாழ்க்கையே வெறுத்து போன காலகட்டங்கள் அவை. அது மட்டுமின்றி வகுப்பில் பாடம் நடத்துகையில் அவ்வப்போது எழுப்பி கேள்விகள் வேறு கேட்பார்கள். அப்படி கேட்கப்படுகின்ற கேள்விகளுக்கு தவறாக பதில் சொல்லி விட்டாலோ அல்லது தெரியாமல் விழித்தாலோ தண்டனை என்ற பேரில் ஒவ்வொரு சரியான விடையையும் குறைந்தது பத்து முறைகளாவது எழுதிக் கொண்டு போக வேண்டும். தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா என்று கூட அடிக்கடி நினைத்திருக்கிறேன். ஆனால், அப்படி ஏதேனும் செய்து ஒரு வேளை இறந்து விட்டால், மறுபடியும் பிறந்து மறுபடியும் பாலர் வகுப்பிலிருந்து படிக்க வேண்டுமே என

நினைத்து அந்த யோசனையையும் கைவிட்டிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் எங்கள் பக்கத்து வீட்டில் இருந்த தாத்தா மேல் தான் கண் எல்லாம். சுமார் ஆறடி உயரத்தில் இந்தியன் பட தாத்தா சாயலில் சற்று பருமனாக கம்பீரமாக இருப்பார். அவரைப் பார்க்கையில் ரொம்ப பொறாமையாக இருக்கும். நானே அந்த தாத்தாவாக மாறி விடக் கூடாதா என்று எத்தனையோ முறை ஏங்கியிருக்கிறேன். கடவுளிடம் கூட என்னை அந்த தாத்தாவாக மாற்றும்படி கடுமையாக வேண்டிக் கொண்டும் இருந்திருக்கிறேன். காரணம், எனக்கு தெரிந்த வரையில் தாத்தாவுக்கென்று பிரத்யேகமாக எந்த வேலையும் இருந்ததில்லை. குறிப்பாக பள்ளி செல்லவோ பாடம் படிக்கவோ எந்த அவசியமும் இருந்ததில்லை. காலையில் 6.30. மணி போல்தான் எழும்புவார். எழும்பியதும் நேராக எங்கள் வீட்டுக்குத்தான் வருவார். நாங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காக படித்துக் கொண்டிருக்கிறோமா என்று நோட்டம் விடுவார். நாங்கள் யாரேனும் படிக்காமல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாலோ அல்லது சண்டைபோட்டு ஒருவருக்கொருவர்

அடிபிடிபட்டுக் கொண்டிருந்தாலோ அவ்வளவுதான் மிரட்டுவதோடு, காய்ச்சியும் எடுத்து விடுவார். அதோடு மட்டுமல்லாமல் எங்கள் மூவரையும் கைப்பற்றலாக அவர் வீட்டிற்கு கூட்டிக் கொண்டு போய், அங்கே சுவற்றில் அவர் சிறுவயதில் அலுவலக நண்பர்களுடன் (இரயில்வே அதிகாரியாக வேலை பார்த்தவராம்) எடுத்த இரசம் போன கறுப்பு வெள்ளை புகைப்படத்தை காட்டி, தான் சிறுவயதில் எங்களைப் போல அல்லாமல் பொறுப்பாக படித்தனால்தான் அரசு அதிகாரியாக பணியிலிருந்ததாகவும் நாங்கள் அவர் பேச்சைக்கேட்காமல், படிக்காமல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் வாழ்க்கையில் உருப்படவே போவதில்லை என்றும் பயமுறுத்துவார். கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் முறைகளுக்கும் மேல் எங்களுக்கு இதைச் சொல்லியிருப்பார். எங்கள் அப்பா அப்போது வெளியூரில் இருந்தபடியால் எங்களை நல்

வழிப்படுத்துகின்ற() முழு பொறுப்பும் அவரிடம்தான் இருந்தது.

அவர் வீட்டில் Analog tv size ல் ஒரு பழைய ரேடியோ இருந்தது. அதன் அருகில் நிற்பதற்கோ அதனைத் தொடுவதற்கோ எங்களை ஒரு போதும் அவர் அனுமதித்ததில்லை. பழுதாக்கி விடுவோமாம். அதில் தினமும் கிட்டத்தட்ட இருபது நிமிடத்திற்கு மேல் மெனக்கெடுவார் மீட்டர் பிடிக்க. அதற்குள் 6.45 மணி செய்தி பாதி ஓடிவிடும். பின்பு 8 மணிக்கு முன்பாக அவரது காலைக்கடன்களையெல்லாம் முடித்து விட்டு, பளிச்சிடும் வெண்மை நிறத்தில் வேட்டி, சட்டை உடுத்திக்கொள்வார். அவரிடம் புலி நகம் போட்ட தடிமனான தங்கச் சங்கிலியும் இருந்தது. அதனையும் வெளியில் தெரியும் படி பார்த்துக்கொள்வார். முகம் கழுத்து எல்லாம் குட்டிகுரா பௌடரை அள்ளித் தெளித்து 8.30 க்கு சாப்பிட உட்கார்ந்து விடுவார். பாட்டி அவசர அவசரமாக பயபக்தியுடன் சாப்பாடு

கொண்டு வந்து வைப்பார்கள். இட்லி அல்லது தோசை மட்டுமே அவரது காலை உணவு. அதன் பிறகு அவரது ஆஜானுபாகுவான உருவத்துக்கு கொஞ்சமும் பொருந்தாத அவரது Push bike இல் ஏறி பறந்து விடுவார். அவ்வளவு அவசரமாக சாப்பிட்டும் சாப்பிடாமல் அவர் போவது எங்கே தெரியுமா? அவரைப் போலவே வெட்டியாக உள்ள அவரது நண்பர்களை சந்திக்கத்தான். ஊருக்கு சற்று ஒதுக்குபுறத்தில் இருந்த நூலகம்தான் அவர்களின் Meeting point. அங்கு தன் நண்பர்களுடன் அரட்டைக் கச்சேரி முடிந்து 12 மணி போல்தான் வீட்டுக்கு வருவார். 12.30 க்கு சுடச்சுட மதிய உணவு, பிறகு 3 மணி வரை தூக்கம். பின்பு மாலை சிற்றுண்டியுடன் தேநீர். மறுபடியும், வெள்ளை வேட்டி சட்டை, புலி நக சங்கிலி, குட்டிகுரா பெளடர், Push bike நண்பர்கள் ,அரட்டை.... இரவு 7.30 க்கு நேராக எங்கள் வீடு, மறுபடியும் எங்களை மிரட்டல். பின்பு இரவு உணவு. .9.00 க்கு படுக்கை. மீண்டும் மறுநாள் காலை 6.30க்கு முழிப்பு , நேராக எங்கள் வீடு, மிரட்டல், ரேடியோ, 6.45 க்கு செய்தி, வேட்டி, சட்டை, புலிநக சங்கிலி.....

இப்போது சொல்லுங்கள் நான் தாத்தாவாக ஆசைப்பட்டதில் என்ன தவறு என்று. காலங்கள் உருண்டோடி கடைசியில் யார் செய்த புண்ணியமோ நானும் ஒரு வழியாக உருப்பட்டு, ஒரு புண்ணியவானும் வாழ்க்கை தர முன்வந்த நிலையில் திருமண அழைப்பிதழை முதன் முதலில் தாத்தாவுக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும் அதுவும் நானே நேரில் சென்று கொடுக்க வேண்டும் என்ற என்னுடைய ஆசைக்கு மதிப்பளித்து அம்மாவும் அப்பாவும் என்னைக் கூட்டிப்போனார்கள். தள்ளாத வயதில் படுத்த படுக்கையாக... பாட்டியையும் இழந்து, பிள்ளைகள் இல்லாதபடியால் உறவினர்கள் கட்டுப்பாட்டில் எல்லாம் இழந்த நிலையில்... வெள்ளை வேட்டி சட்டை, புலிநக சங்கிலி,குட்டிகுரா பெளடர் இல்லாத தாத்தா தன் நடுங்கும் கைகளால் என் தலையை தடவி

என் கைகளை அழுத்தமாக பற்றி ஆசி வழங்கியபோது, கடவுளிடம் நானும் கேட்டு கொண்டேன் என் ஆயுளிலும் ஆரோக்கியத்திலும் பாதியையாவது தாத்தாவுக்கு கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று !

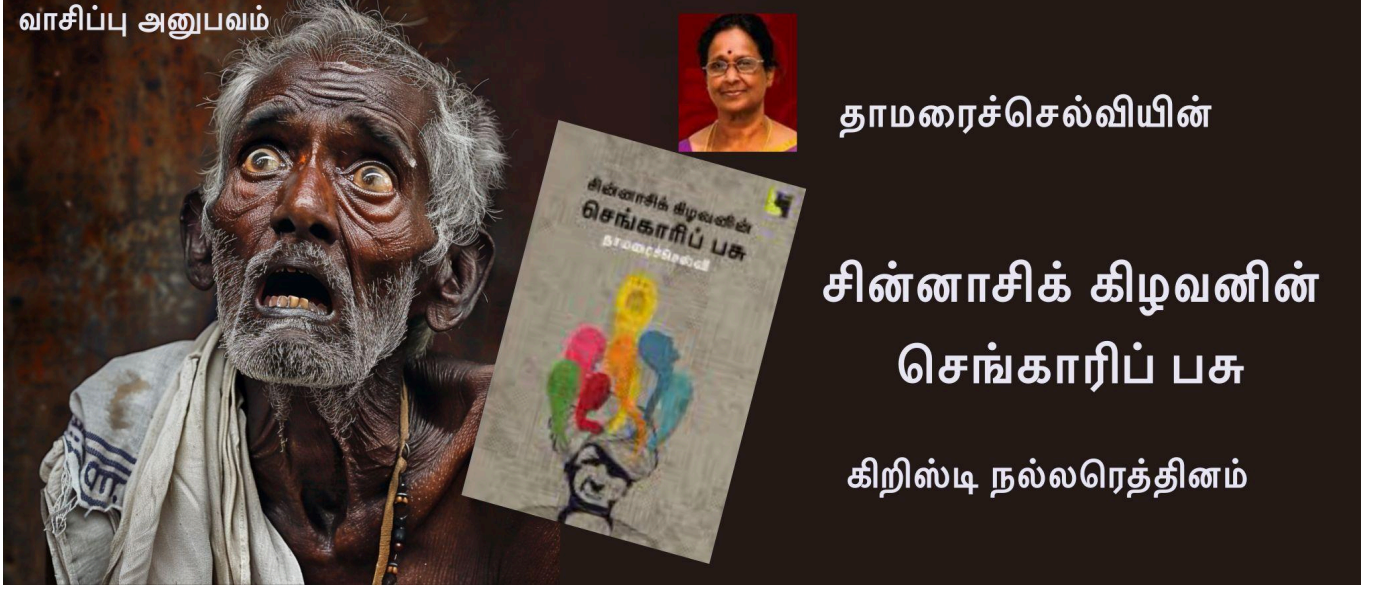
—0—

சுற்றமும் சூழலும் படைத்து வைத்து விட்ட உறவுகளைக் காட்டிலும் இதயமும் உணர்வும் தானே புரிந்து கொள்ளுகிற உறவுகள் அதிக வலிமை அடைந்து விடுகின்றன.

நா. பார்த்தசாரதி
பொன் விலங்கு

வாசிப்பு அனுபவம்

தாமரைச் செல்வியின்

சின்னாசிக் கிழவனின் செங்காரிப் பசு

கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம்

சிறுகதை தொகுப்பு: சின்னா சிக்கிழவனின்
செங்காரிப் பசு

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2023

பதிப்பகம்: எதிர் வெளியீடு

மொத்தக்கதைகள்: 15

பக்கங்கள் : 176

விலை : ரூ 250

கூடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர் இலக்கியத்துறையில் தடம்பதித்து சிறுகதைகள், குறுநாவல், நாவல் என பல வகை ஆக்கங்களை தமிழ் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டவர் திருமதி. ரதிதேவி கந்தசாமி எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட தாமரைச்செல்வி அவர்கள்.

அவர் ஈழத்தில் முன்னர் வாழ்ந்த வன்னி மண்ணே அவரின் பல புனைவுகளின் கதைக் களமாகியுள்ளது. அவர் சந்தித்த அல்லது அவருடன் பயணித்த சாமானியர்களையே கதாபாத்திரங்களாக்கி அவர்களுடாக கதை நகர்த்துவதால் அவரது கதைகளில் யதார்த்தம் சகபயணியாகிறது. மித வர்ணிப்பு மற்றும் வார்த்தைச் சோடனைகளைத் தவிர்த்து சொல்லவந்ததை குறுகச்சொல்லி,

வாசகனின் புரிதலுக்கும் கற்பனைக்கும் வழிவகுத்துச் செல்வது இலக்கிய வாழ்வில் பொன்விழா கண்ட இந்த மூத்த எழுத்தாளரின் தனிச்சிறப்பு என்றும் சொல்லலாம்.

ஒரு கதை முடிந்த பின்னரும் முற்றுப்புள்ளி வைக்காமல் மேலதிகமாக சேர்க்கப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கதைக்கு சுமையே என்பதை அவர் கதைகள் சொல்லாமல் சொல்கின்றன.

அவரின் “மௌனயுத்தம்” சிறுகதையில் கணவனுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டில் வீட்டை விட்டுச் சென்ற மனைவி மீண்டும் வீடு திரும்புகிறார். இப்படி முடிகிறது கதை: *வழக்கம் போல் முகத்தில் எந்த உணர்வும் இல்லை. ஆனாலும் வாய் அசைந்து “வாரும்” என்றது கணவனின் குரல்.*

ஆண் ஆதிக்கத்தை குறியீடாக்கும் அந்த ஒரு சொல்தான் கதையை வேறு தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்கிறது.

ஈழப்போரின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஒரு நூலகத்தின் அலமாரியில் கட்டுரை வடிவில் சாய்ந்து உறங்கிக்கொண்டு இருக்கலாம். ஆனால், ஒரு போரின் அல்லது

சமூகப்புரட்சியின் வடுக்களை பின்புலமாக வைத்து அது ஒரு சிறுகதையாகவோ அல்லது நாவலாகவோ இலக்கிய வடிவமெடுக்கும்போது அது தொன்மம் என்பதைத் தாண்டி நிகழ்காலத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது. ஒரு தொன்மம் சார்ந்த நிகழ்வுகளை சாரமாய் கொண்ட புனைகதைகள் தன்னைத்தானே புதுப்பித்துக் கொண்டு அதை வாசிக்கும் காலத்தை நிகழ்காலமாக்கி வாசகனின் மனதில் மறுபிறவி எடுக்கின்றன. டால்ஸ்டாயின் “போரும் அமைதியும்” இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைகளை தற்போது படிக்கும் அல்லது இன்னும் ஐம்பது வருடம் கழித்து படிக்கும் எதிர்கால சந்ததியும், அந்த போர் நினைவுகளில் மீண்டும் போய் நிச்சயம் வாழ்ந்து, மீண்டும் அதே வேதனை வடுக்களை பிராண்டிப் பார்க்கும் என்பது நிச்சயம். அதுவே இவரின் புனைகதைகள், ஆவணப்படுத்தல் என்பதையும் தாண்டி, ஒரு நிகழ்கால தோற்றத்தை எதிர்கால வாசகர் கண்முன் தோற்றுவிக்கும் என நம்பலாம்.

இக்கதைகளின் உள் அர்த்தத்தையும் போர்ச்சூழலில் வாழும் பாத்திரங்களின் மனக் கொந்தளிப்பையும் புரிந்து கொள்ள அந்த எதிர்கால சமூகம் தாமரைச்செல்வி எனும் எழுத்தாளரை புரிந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. இக்கதைகள் அவரை உதறித்தள்ளிவிட்டு அச்சூழலில் ஈழத்தின் வடகிழக்கில் நிகழ்ந்த சமூக இடர்களை அந்த வாசகன் முன் விரித்துப் போடும் தன்மை கொண்டவை. அந்த வரலாற்று நிகழ்வுகளில் போய் அந்த வாசகன் வாழ்வான். அந்த வாசகனுக்கு இதை எழுதியவர் பற்றிய எந்த அறிவும் இல்லாவிட்டாலும், இக்கதைகள் வாசகனை இழுத்துச் சென்று பதுங்குகுழிக்குள்ளும், அகதிகள் முகாமின் முள்ளுக்கம்பிகளின் பின்னேயும், வெடல் வெடிக்கு தப்பி செட்டிக்குளம்

முகாமிற்குள்ளும் வாழவைக்கும். அதன் வேதனை வடுக்களை வாசகன் புதுப்பித்துக்கொள்வான். இந்த அனுபவத்தை சரித்திரப் பாடப்புத்தகங்கள் ஒரு வாசகனுக்கு அளிக்காது. எனவேதான் போர்க்கால நினைவுகளில் வாழ்ந்த பாத்திரங்கள் ஊடாக புனை கதைகள் போரின் அவலத்தை எம்மனதில் ஆழப்பதியவைத்து விடுகின்றன. போரின் புறவய காட்சிகளே இக்கதைகள் மூலம் படிமங்களாய் மாறி ஒரு இலக்கியத்தை செழுமைப்படுத்தியுள்ளன என்பது உண்மை. எனவே ஒரு கதாசிரியருக்கும் அவர் படைந்த இலக்கியத்திற்கும் உள்ள பிணைப்பு காலத்தால் முறிந்த பின்பும் அந்த இலக்கியம் தொடர்ந்து வாழும் எனில் அதுவே உயர்ந்த இலக்கியம் என நம்பலாம்.

போரின் வடுக்களைக் கடந்து தனி மனித உணர்வுகளை கூறுபோட்டுப் பார்க்கும் சிறுகதைகளும் இந்த தொகுப்பில் உண்டு. “மழை வரும் காலம்” சிறுகதையில் விவாகரத்துப்பெற்ற இருவரை அறிமுகப்படுத்தி, ஒரு புலம் பெயர்ந்த சூழலில், மீண்டும் ஒரு புதிய உறவை அவர்கள் ஏற்படுத்த எடுக்கும் எத்தனிப்பையும் அதற்கான காரணிகளை தராசில் ஏற்றி அவற்றை யதார்த்த சிந்தனைக்குட்படுத்தி இறுதியில் ஒரு முடிவை அடைவதையும் மிக ஆழ்சிந்தனையுடன் சித்திரிக்கிறார் கதாசிரியர். ஒரு ஆணின் மன ஓட்டத்தில் இக்கதை சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் பெண் பாத்திரங்களின் மென் உணர்வுகளை மிகச்சிறப்பாக சித்திரிக்கத் தவறவில்லை. “அவரோட சரியாய் களைச்சுப் போனன்” என்ற வார்த்தைகள் இக்கதையின் பெண் கதாபாத்திரத்தின் அங்கலாய்ப்பையும் அலைக்கழிப்பையும் ஆழகாகவும் ஆழமாகவும் சித்தரித்துச் செல்கிறது.

போர்க்கால அலைக்களிப்புகளின் சித்தரிப்பைப்பற்றிய ஒரு பத்திரிகையாளனின்

நோக்கும் ஒரு இலக்கிய படைப்பாளியின் நோக்கும் வேறுபடுகிறது. செய்தியை 'சொல்வதுடன்' செய்தி சேகரிப்பவனின் கடமை முடிந்துவிடுகிறது. ஆனால், ஒரு படைப்பாளி வாசகனுடன் ஒரு நிகழ்வின் வலியையும், கதாபாத்திரங்களுக்கு அது ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தையும், சமுதாய கட்டமைப்பில் அது ஏற்படுத்தும் நிலை குலைவையும் 'காண்பித்து' கடந்து போகிறான். இதன் வலிகள் கதையை படித்து முடித்த பின்னரும் வாசகன் ஆழ்மனதில் நிலையாக குடிகொள்கிறது. இந்த காட்சிப்படுத்தலை மிக நேர்த்தியாக ஆங்காங்கே கதையின் கருவுடன் இணைத்த கதாசிரியரை பாராட்ட வேண்டும். போர்ச் சம்பவங்களின் பாதிப்புகள் மிக இறுக்கமாக கதை மாந்தர்களுடன் பிணைத்து புனையப்பட்டுள்ளதால் அவைகள் இன்றி கதை சரிந்து விடுமோ என எண்ணத்தோன்றும். அபரிமிதமான களவாணனையில் காலம் கடத்தாமல் கதாபாத்திரங்களின் அக உணர்வுகளை முன்னிலைப்படுத்தி கதை நகர்த்தும் உத்தியை சிறப்பாய் கையாண்டுள்ளார் நூலாசிரியர்.

இத்தொகுப்பின் முத்திரைக் கதையான "சின்னாச்சிக் கிழவனின் செங்காரிப் பசு" வில் குஞ்சப்பரந்தனில் இருந்து வெடல் அடிபட்டு தன் மகனையும் மருமகளையும் இழந்ததில் இருந்து கிழவனின் இடப்பெயர்வு ஆரம்பமாகிறது. செட்டிக்குளம் முகாம், மீள் குடியேற்றம் என அலைக்கழிந்து இறுதியில் சொந்த ஊர்திரும்பி, செங்காரிப் பசுவிற்கு உரிமையாளராகிறான் சின்னாச்சிக்கிழவன். பின்னர் பசுவை இழந்த அவனின் தேடலில் நாமும் இணைந்து கொள்கிறோம். போர்ச் சூழலில் உறவுகளை இழந்த எத்தனையோ சொந்தங்களின் உருவகமாக (allegory) செங்காரிப்பசுவை கதாசிரியர் இங்கு காட்சிப்படுத்துகிறார் எனச் சொல்லலாம். மனித மென் அகஉணர்வுகளை கருவாய் கொண்ட "அவனும் அவளும்", "வெயிலோடும் மழையோடும்", "மெளன யுத்தம்", "மழை வரும்

காலம்"; போன்ற கதைகளில் உள்ள சமூகநீதி கடந்த யதார்த்த நோக்குடன் கூடிய பரிவும் மனித நேயமும் கருணை மரித்துவிடவில்லை என்பதை சொல்லிப் போகின்றன.

"வாழ்தல் என்பது" கதையில், இலங்கை அண்மையில் எதிர்கொண்ட பொருளாதார வீழ்ச்சியின் இடர்களில் சிக்கித்தவிக்கும் இரு ஆட்டோக்காரர்களின் தோழமையையும் மனித நேயத்தையும் சொல்லிப்போகிறது. தினக்கூலியில் நாட்களை நகர்த்தும் இவர்களின் புரிந்துணர்வையும் பரிவையும் மிக நேர்த்தியாக கதையில் புகுத்தியிருக்கிறார் கதாசிரியர்.

பல மாறுபட்ட கோணங்களிலும் கதைக்களங்களிலும் பயணிக்கும் கதைகளை 'ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்தேன்' எனச் சொல்லி கடந்து போனால் கதைகளில் பொதிந்துள்ள உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளை வாசகன் தவற விட்டுவிடலாம். எனவே இக்கதைகள் மீள் வாசிப்பிற்குட்பட்டு, வாசகர் வட்டம் போன்ற அமைப்புகளிலும் விவாதிக்கப்பட வேண்டியவை. ஒரு மூத்த எழுத்தாளரின் முத்திரை இத்தொகுப்பில் உள்ள எல்லாப் படைப்புகளிலும் ஆழமாய் வீழ்ந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

பொன்விழாக் கண்ட திருமதி தாமரைச்செல்வி அவர்கள் மேலும் பல புனைகதைகளைப் படைத்து இலக்கிய வானில் மின்ன வேண்டும் என வாழ்த்துகிறோம். அதே வேளையில் புலம்பெயர்ந்த சூழலில் மாற்றுச் சமூகத்தினுடனான பண்பாட்டு உரசல்களை சித்திரிக்கும் கதைகள் இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்படாமல் இருப்பதையும் நோக்கக்கூடியதாய் உள்ளது.

அவர்களுடனான கலாச்சார சிக்கல்கள், அற மீறல்கள், முரண்கள் போன்றவற்றை ஆசிரியர் எழுத வேண்டும் என்பதே எனது அவா. இவ்வாறான கதைகள் நிச்சயம் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை செழுமைப்படுத்தும் என நம்பலாம்.

மௌன யுத்தம்

தாமரைச்செல்வி

இப்படி ஒரு பிரிவு ஏற்படும் என்று போன மாதம் வரை அவள் நினைத்தும் பார்த்ததில்லை. இத்தனை வருடங்களும் எப்படி இயல்பாய் நகர்ந்து போனதோ அப்படியே இதுவும் இயல்பாய் நடந்தது போலவேதான் இருந்தது. அவர் அப்படியொன்றும் மோசமானவராய் இருந்ததில்லை என்றுதான் இப்போதும் தோன்றுகிறது. ஒரு நிமிடத்தில் அவள் உணர்ந்த ஆதங்கம், இயலாமை, கையாலாகாத்தனம் எல்லாமாகச் சேர்ந்துதான் அவளை இந்த முடிவை எடுக்க வைத்திருக்க வேண்டும். அவளின் பிரிவு அவரை எந்த வகையிலும் வருத்தப் போவதில்லை என்பதும் அவள் உணர்ந்ததுதான். ஒரு வினாடி நடந்தவற்றை நினைக்கும் போது, தான் எடுத்த முடிவு சிறுபிள்ளைத்தனமானதோ என்றும் தோன்றியது. அவர் எப்போதுமே அவராகவே இருந்திருக்கிறார். மற்றவர்களுக்காக என்றைக்குமே தன்னை விட்டுக் கொடுத்து நடந்தவரல்ல. அவரோடு வாழ்ந்த காலங்கள், அவரைப் பற்றிய கணிப்பை அப்படித்தான் அவளுக்குள் உணரவைத்திருக்கிறது. அவளைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு

நெகிழ்ச்சியான கணவராக ஒரு போதுமே இருந்ததில்லை. அவரின் படிப்பு, மேதாவித்தனம், கர்வம் இவையெல்லாம் அவரிடமிருந்து அவளை ஒரு படி தள்ளியே வைத்திருந்தது. மனைவி என்பவள் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என ஒரு வரையறை அவருக்குள் இருந்தது. குடும்பம் என்றால் இந்த விதமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எழுதாத சட்டத்தை அவர் ஆரம்பம் முதலே அமுல்படுத்தியிருந்தார். அது உனக்கானது இது எனக்கானது என்று நகரும் வாழ்க்கை. சண்டை இல்லை... குரல் உயர்த்தல் இல்லை.. அதிமேதாவித்தனத்துடன் ஆன மௌனமான யுத்தம். திருமணமான புதிதிலேயே அவரது இயல்பை அவள் ஓரளவுக்கு ஊகித்துக் கொண்டாள். மனைவியுடன் சிரித்துப் பேசினாலே அவளுக்கு இடம் கொடுத்ததாய் போய்விடும் என்ற பயம் அவருக்குள் இருந்தது. அந்தப் பயமே அவர்களுக்குள் ஒரு இடைவெளியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவருக்கு நண்பர்கள் என்று வந்து போகின்றவர்களும் மிகச் சிலரே. ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை நேரத்தில் வந்து அமர்ந்து மணிக்கணக்கில்

பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவள் சிறு முறுவலுடன் ஒரு தேனீரோ, கோப்பியோ கொடுத்து விட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வாள். அவர்கள் பேசிக்கொள்ளும் பல விடயங்கள் அவளுக்குப் புரிவதில்லை. இலங்கை அரசியலிருந்து உலக அரசியல் வரை பேசும் விஷயங்களை கவனிக்கும் ஆர்வமும் இருந்ததில்லை. பல்கலைக்கழகப் படிப்பு வெறும் பாடப்புத்தகங்களுடனேயே போய்விட்டது. அவை தாண்டிய வேறு விடயங்களில் கவனம் போனதில்லை. அதனால் உலக விஷயங்களில் மனம் ஒன்றவில்லை. சிறு வயதிலிருந்தே அவள் அமைதியான பெண்ணாகவே வளர்ந்திருக்கிறாள். தனக்கு என்ன தோன்றுகின்றதோ, தனக்கு எது இயல்பாக அமைகிறதோ அதன்படியே நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளால் யாருக்கும் அநீதி நிகழ்ந்ததில்லை. யார் மனதையும் காயப்படுத்தியதில்லை. அவளுக்கு இப்போதும் ஞாபகம் இருக்கிறது. “இந்தப் பிள்ளை பின் நாளில் கஷ்டப்படப் போகுது. இப்பிடி எதுவுமே தெரியாமல் தன் பாட்டில் இருக்கிறவளை வாரவன் பேய்க்காட்டப் போறான்.” அப்பா ஆதங்கத்தோடு அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள் இவை. அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் அவளுக்கு அப்போதும் புரியவில்லை. பிற்காலங்களிலும் புரியவில்லை.

திருமணப்பேச்சு நடந்த போதும் அப்பா சரியாகப் பயந்தார். அவளுக்குப் பார்த்த மாப்பிள்ளை பற்றி ஊருக்குள் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. படித்தவர், உலக அறிவுள்ளவர், பேச்சாற்றல் உள்ளவர். அவரோடு போய் இந்தப் பெண் எப்படி சமாளித்து வாழப்போகிறாளோ என்று கவலைப்பட்டார். புத்தகப் படிப்பு தவிர வேறு உலக அறிவு அவளுக்குக் கிடையாது என்பதில் அப்பாவுக்கு பெரும் ஆதங்கம் இருந்தது. இருவரது குணங்களும் ஒத்துப் போகுமா என்று நிறைய யோசித்தார். அப்பா தேவையில்லாமல்

நிறைய யோசிப்பதாக அன்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

திருமணமான ஆரம்ப நாட்களில் அவளுடைய இயல்பைப் பார்த்து அவருக்கு சிறிது ஏமாற்றம் ஏற்படத்தான் செய்தது. தன்னுடைய அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்றவளாய் அவள் இருக்கப் போவதில்லை என்று அவளுக்குத் தோன்றிவிட்டது. ஆனாலும் அவளால் தனக்கு எந்த இடையூறும் ஏற்படப் போவதில்லை எனவும் புரிந்து கொண்டார்.

அவள் ஒரு பிரபல கல்லூரியில் ஆசிரியையாக இருந்தாள். அதிகாலையிலேயே எழுந்து சமையல் வேலைகளை முடித்து வீட்டையும் பளிச்சென்று துப்பரவாக வைத்து வேலைக்கும் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள். வீட்டு வேலைகளில் அவர் எந்த உதவியும் செய்வதில்லை. அவளும் அதை எதிர்பார்ப்பதில்லை. வீட்டில் இருக்கும் நேரங்களில் பத்திரிகைகள் படிப்பார். தொலைக்காட்சியில் செய்திகள் பார்ப்பார். அல்லது யாருடனாவது கைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார். குழந்தைகள் பிறந்த நேரத்திலிருந்து அவர்கள் கொஞ்சம் வளரும் வரைக்கும் அம்மா வந்து அவர்களுடன் இருந்தாள். அம்மா போன பின் அவள்தான் தனியே சமாளிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவரின் அம்மா மகளுடன் போய் கொழும்பில் இருக்கின்றார். யாழ்ப்பாணப் பக்கமே அதிகம் வருவதில்லை. மகனோடு உறவு சுமுகமாக இல்லை. அவ்வப்போது அவளுடன் மட்டும் கைபேசியில் அழைத்து பேசிக் கொள்வார்.

தனியே எல்லாம் செய்து பழகிவிட்டது. தலைவலி காய்ச்சல் என்று வந்தாலும் ரெண்டு பனடோலைப் போட்டுக் கொண்டு தன் வேலைகளைக் கவனிப்பாள். காய்ச்சலுடன் வேலை செய்கிறாளே என்ற ஆதங்கமும் அவருக்கு ஏற்படுவதாக தெரிவதில்லை. இப்படி எந்த சலனமுமில்லாமல் அவரவர் வேலையைப்

பார்த்துக் கொண்டு இயல்பாய் இருந்தபோதுதான் அந்த சம்பவம் நிகழ்ந்தது. நினைத்துப் பார்த்தால் அது ஒரு சாதாரண நிகழ்வுதான். ஒருவேளை அதுவரையில் மனதுக்குள் புகைந்து கொண்டிருந்த கையாலாகாத்தனம்தான் அந்த ஒரு நொடியில் வெடித்துக் கிளம்பியதோ தெரியவில்லை. அவரை விட்டு குழந்தைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெறியேறும் தீர்மானம் ஒரே நிமிடத்தில் அவளுக்குள் உருவான நேரம் அது.

இம்முறை காய்ச்சல் வந்து அவளை சரியாக வாட்டிவிட்டது. அவளும் பனடோல் போட்டுப் பார்த்தாள். மல்லித் தண்ணீர் வைத்துக் குடித்துப் பார்த்தாள். எதற்கும் கேட்காமல் காய்ச்சல் தொடர்ந்து இருந்தது. உடம்பில் ஊசியாகக் குத்தியது. தலை தொடர்ச்சியாக வலித்துக் கொண்டிருந்தது.

இயலாத்தனத்துடன் சமையலை ஒருவாறு முடித்து விட்டு சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள். இத்தனை வேலை செய்யும் போது கூட அவர் வந்து என்ன ஏதென்று கேட்கவில்லை. என்ன மனிதர் இவர். அந்த ஆதங்கம் கண்களில் நீராய் திரண்டது. ஒரு வாய் சாப்பிட முடியவில்லை. வாய் கசந்து தொண்டை

வரண்டு போயிருந்தது. சுடச் சுட ஒரு கோப்பி குடித்தால் நன்றாய் இருக்கும். ஆனால் எழுந்து செல்ல உடம்பு ஒத்துழைக்கவில்லை. அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் அவரும் வீட்டில்தான் இருந்தார். மதியம் அவள் படுத்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு தானே போய் எடுத்துப் போட்டு சாப்பிட்டார். வழமையாக அவள் இப்படி படுத்திருப்பதில்லை. அது தெரிந்தும் தன்னை வந்து அவர் எதுவும் கேட்காதது அவள் மனதை வருத்தியது. மூடிய கண்களிலிருந்து சூடான நீர்த்துளிகள் கன்னத்தில் வழிந்தது.

மாலை நான்கு மணி போல அவரது நண்பர்கள் வந்து முன் மண்டபத்தில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது பேச்சுக்குரல் அவளுக்கும் கேட்டது. கோப்பி போட்டுக் கொடுக்க எழும்ப முடியவில்லை. சில நிமிடங்களில் அவராக வந்து “அவையளுக்கு டீயோ கோப்பியோ போட்டு வந்து தருவீரா”. என்று கேட்டார். “எழும்பவே என்னால ஏலாமல் கிடக்கு.” என்று முனகினாள். அவர் எதுவும் பேசாமல் போய் தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்தார். மேல் தட்டிலிருந்து கோப்பிப் போத்தலையும் சீனிப் போத்தலையும் தேடித் தேடி எடுத்தார். தனக்கும்

ஒரு கோப்பி போட்டுத் தர ஏலுமா என்று கேட்கலாமா என்று நினைத்தாள். தயக்கமாய் இருந்தது. ஆனாலும் இயலாத்தனம் அவரிடம் கேட்கவைத்தது. திறந்திருந்த கதவின் வழி பார்த்து “எனக்கும் ஒரு கோப்பி தாறீங்களே...” என்று மெலிந்த குரலில் கேட்டாள்.

அவர் எதுவும் பேசாமல் கோப்பியைப் போட்டு கப்புகளில் நிறைத்து நண்பர்களுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டு உள்ளே வந்தார். ஒரு கப்பை அவரிடம் நீட்டினார். பெரும் ஆறுதலோடு வாங்கிக் கொண்டாள். தாங்ஸ் என்று சொல்லத் தோன்றியது. சொன்னால் டோன்றி மென்ஷன் என்பார்.

கோப்பி குடிக்கும் போது ஒன்று தோன்றியது. அவருக்கு கோப்பி போடத்தெரியும் என்பதே இப்போதுதான் தெரிந்தது. அவளுக்கு போட்டுக் கொடுப்பதை கௌரவப் பிரச்சனையாய் உணர்வது அவர் முகத்தில் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. இதை அவள் ஒரு சலுகையாக எடுத்து வழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விடுவாளோ என்ற லேசான பயமும் அவர் கண்களில் மின்னியதை அவள் கவனித்தாள். அவமானமாக இருந்தது.

தான் இல்லாத வீட்டு நிலமையை அவர் உணரவேண்டும் .அந்த கஷ்டம் எத்தகையது என்பதை தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவேசம் ஒரு வினாடியில் எழுந்தது. இவ்வளவு காலமும் சாதாரணமாய் எடுத்துக் கொண்ட விடயங்கள் எல்லாம் இப்போது விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்றது. எப்படித்தான் இந்த மனிதரோடு இத்தனை காலம் வாழ்ந்தேனோ என்று மனம் கலங்கியது.

அவள் பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு அம்மா வீட்டுக்கு வந்தாள். அவள் வந்தது பற்றி அப்பாதான் அவருக்கு தகவல் சொன்னார். அவர் அமைதியாக இருந்துவிட்டார். ஒரு தடவை கூட வந்து பார்க்கவில்லை. என்ன ஏது

என்று விசாரிக்கவும் இல்லை. அப்படி வந்து பார்க்கக் கூடிய ஆள் அவர் இல்லை என்பது அவளுக்கு தெரிந்த விஷயம்தான். அதனால் அவள் அவரை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.

வெளியேறி வந்து இப்போது ஒரு மாதமாகிறது. அப்பாவுக்குத்தான் வேலை அதிகமானது. குழந்தைகளை பாடசாலை கூட்டிப் போவதும் கூட்டி வருவதும் அவர்தான். ஏதோ பிரச்சனை என்ற அளவில் அப்பா புரிந்து கொண்டார். நேரடியாக எதுவும் கேட்கவில்லை. அம்மாதான் “ஏதும் பிரச்சனையாடி.. தனிய பிள்ளையளோட வந்திருக்கிறாய்..” என்று கேட்டாள். அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அம்மா கவலையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அனுசரித்துப் போறதுதான் வாழ்க்கை என்று அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அப்போதும் அவள் பேசாமல்தான் இருந்தாள். அவள் மட்டும்தான் அனுசரித்து நடக்க வேண்டுமா...அவருக்கு அந்தப் பொறுப்பு இல்லையா...அவருக்கு அதை யாரும் சொல்ல மாட்டார்களா...எந்த அனுசரிப்பும் இல்லாமல் அவர் அவராகவேதான் இத்தனை காலமும் இருந்தார். அவள்தான் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு மாதகாலமும் கொஞ்சம் சிரமத்துடனே நகர்ந்தது. இந்த வீட்டிலும் இயல்பாக இருக்க முடியவில்லை. அம்மா பதட்டப்பட ஆரம்பித்தாள். “என்னடி அவர் வரவும் இல்லை. போனில் கூட பேசேலை...உங்களுக்குள்ள என்ன பிரச்சனை...”

எதுவெண்டாலும் பொறுத்துப் போ பிள்ளையளக்காக..”

அவள் அமைதியாக இருந்தாள்.

இங்கே வந்த பின்தான் இந்த வாழ்க்கை இன்னும் சிரமமோ என்று தோன்றியது. ஒரு மாதம் போனதில் மனம் நிதானத்துக்கு வந்தது. குழந்தைகளைப் பார்க்கும் போது மனம் சங்கடப்பட்டது.

அவரிடம் இருக்கக் கூடிய நல்ல விஷயங்களை
மனதோடு அலசினாள். திரும்ப தங்கள்
வீட்டுக்கே போய் விடலாம் என்று
தீர்மானித்தாள்.

அவளுக்குத் தெரியும் திரும்பிப் போகும் போது
வா என்று கூட அவர் சொல்ல மாட்டார்.
வா என்று சொன்னால் தன் கௌரவத்துக்கு
குறைச்சல் என்றுதான் நினைப்பார். அவள்
வெளியேறி வந்ததற்கு எப்படி
வருந்தவில்லையோ அதே போல் திரும்பிப்
போகும் போது வரவேற்கப் போவதுமில்லை.
அந்தத் திமிர் எதையும் அனுசரித்துப்
போகவிடாது.

இது அவளுக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆனாலும்
திரும்பிப் போவதற்கு ஆயத்தமானாள்.
ஏதோ காலைதான் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப்
போய் மாலை வீடு திரும்புவது
போல அவள் குழந்தைகளுடன் நிதானமாக
தங்கள் வீட்டினுள் நுழைந்தாள்.
கதிரையில் அமர்ந்து பத்திரிகை படித்துக்
கொண்டிருந்தவர் காலடிச் சத்தம் கேட்டுத்
திரும்பிப் பார்த்தார். வழக்கம் போல் முகத்தில்
எந்த உணர்வும் இல்லை. ஆனாலும்
வாய் அசைந்து “வாரும்” என்றது.

—O—

